

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512200377
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3512200377.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: I. G., s.r.o., so sídlom W. XXXX/XX, Senica, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného: Mgr. Milan Sadloň, advokát, so sídlom V. Paulínyho-Tótha 30, Senica, proti žalovanej: G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Dr. I. O. XXXX/X, D. O. nad S., v konaní o zaplatenie 9.073,24 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 17. februára 2020, č.k. 11Cpr/1/2012-773, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (v poradí druhým) výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.073,24 Eur, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal právo voči žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinná žalovaná zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu znalcovi znaleckú odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 892,42 Eur na účet vedený v Tatra banke, a.s. č. IBAN SK38 1100 0000 0029 1284 0562 do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.01.2012 proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 9.073,24 Eur a náhrady trov konania bez riadneho uplatnenia nároku na náhradu úrokov z omeškania. V dôvodoch žalobného návrhu uviedol, že žalovaná bola zamestnankyňou žalobcu na základe pracovnej zmluvy od 10.06.2006 ako predavačka - pokladníčka v predajni MO 901 D. O. nad S., keď v uvedený deň uzavreli aj dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti, ktorá bola neskôr nahradená novou Dohodou o spoločnej hmotnej zodpovednosti dňa 15.07.2007. V súlade s dodatkom č. 5 k pracovnej zmluve bola zaradená dňa 03.12.2007 na funkciu vedúcej predajne. V dňoch 15. - 16.05.2010 bola vykonaná fyzická inventúra zásob, pri ktorej bol zistený rozdiel - manko vo výške 2.726,99 Eur. Dňa 02.06.2010 bola so žalovanou uzavretá dohoda o skončení pracovného pomeru ku dňu 06.06.2010. V dňoch 05. - 06.06.2010 bola vykonaná fyzická inventúra zásob, pri ktorej bol zistený rozdiel - manko vo výške 10.722,25 Eur, ktorá suma bola rozpočítaná medzi všetkých členov pracovného kolektívu zaradených na pracovisku v medziinventarizačnom období a na žalovanú pripadol podiel 9.073,24 Eur. Žalovaná pracovala na pracovisku v kolektíve zamestnancov so spoločnou hmotnou zodpovednosťou a žalobca požaduje pomernú časť náhrady škody na zverených hodnotách podľa § 182 a nasl. Zákonníka práce. Listom zo dňa 14.09.2010 vyzval žalovanú na úhradu predmetnej

sumy, avšak bezvýsledne. Žalobca uviedol, že v ich predajniach nie je zriadená funkcia zástupcu vedúceho, je iba vedúci zmeny. Vedúca zabezpečuje chod predajne, objednáva tovar, komunikuje s centrálou, čo vedúca zmeny robí minimálne. Vkladanie tržieb na bankový účet je záležitosťou vedúcej predajne, prípadne vedúcej zmeny a realizuje sa podľa ich individuálnych dohôd. Funkciou vedúcej zmeny je najmä referovať vedúcej predajne skutočnosti, ku ktorým došlo počas jej neprítomnosti a tiež organizovať chod predajne počas neprítomnosti vedúcej predajne. Ďalej uviedol, že manká u žalobcu vo výške, ako bolo zistené inventúrou z 15. - 16.05.2010 sú výnimočné, pretože sa robila vzápätí ďalšia inventúra, aby sa zistila príčina vysokého schodku a predišlo sa ďalšiemu narastaniu. Inventúra sa robila aj v súvislosti so žiadosťou žalovanej o ukončenie pracovného pomeru, kedy povinnosť inventúry vyplýva zo Zákonníka práce. Do dňa 10.06.2010 bola predajňa zatvorená a došlo k úplnej obmene personálu. K osobe Kataríny Tichej uviedol, že bola manažérkou a chod predajni zabezpečovala skôr organizačne. Z kontaktu s Katarínou Tichou mal vedomosť, že žalovaná je dobrou vedúcou. Čo sa týka zistenia inventarizačného rozdielu, vzhľadom k tomu, že inventúra sa spravidla robí v sobotu a nedeľu, v pondelok sa uzatvorí fyzicky na predajni, dáta sa uložia a na centrále sa pracuje už len s dátami. Na predajni sa to ešte úplne presne vyhodnotiť nedá, i keď sú predbežné výsledky zrejme. Tiež sa robia náhodné kontroly správnosti pri drahších tovaroch. Hmotne zodpovední pracovníci sú oboznámení s výsledkami hneď po uzatvorení inventúry na centrále. Interné predpisy priamo k inventarizáciám nemajú, ide skôr o návody k programom používaným pri inventarizácii. Žalobca ponechal správnosť výpočtu výšky hmotnej zodpovednosti žalovanej na zvážení súdu. Pokiaľ ide o pracovnú náplň W. U., zastávala funkciu vedúcej zmeny a nevykonávala funkciu zástupkyne žalovanej. Čo sa týka storno nákupov uviedol, že vykonanie storno nákupu automaticky neznamená, že tovar bol spreneverený, no s ohľadom na objem storno nákupov tento nie je ani vo výške 10% z hodnoty zisteného manka. Poukázal na to, že žalovaná namieta spôsob vykonania inventúry zo dňa 15. - 16.05.2010, nárok z ktorej bol predmetom iného súdneho konania, v ktorom nenamietala spôsob a výstupy z predmetnej inventúry a tieto neboli ani predmetom znaleckého dokazovania. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 11Cpr/1/2012-690 zo dňa 06.04.2018 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.073,24 Eur, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobcovi bolo priznaný nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu znalcovi znaleckú odmenu a náhradu hotových (výrok III.). Proti vyššie uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolanie. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 5CoPr/4/2018 -730 zo dňa 10.04.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval, že z vyššie uvedeného odôvodnenia súdom prvej inštancie napadnutého rozhodnutia nevyplýva, na základe ktorých skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, nakoľko konštatovanie súdu prvej inštancie, že vychádzajúc z citovaných ustanovení, po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaná má povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, tak takéto konštatovanie nie je možné považovať za riadne odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko z takéhoto konštatovanie nie je zrejme, na základe čoho mal nárok žalobcu za preukázaný, teda ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neposkytuje odpoveď na všetky relevantné otázky rozhodujúce pre vecne správne rozhodnutie v prejednávanej veci. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie korešponduje s právom účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Porušením tohto práva sa účastníkovi odníma možnosť skutkovo a právne reagovať na rozhodnutie súdu, proti ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku, pričom ide o jednu z foriem odňatia možnosti konať pred súdom. Na základe vyššie uvedeného odvolaciu súdu neostávalo iné, než rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, aby bola zachovaná dvojinštančnosť konania a stranám sporu nebola odňatá možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu, pričom v odôvodnení uvedie ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, dôsledne vysporiada s námietkami strán sporu s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

3. Súd prvej inštancie postupoval podľa § 391 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a preto súd nariadil pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania. Žalovaná v odvolaní namietala, že Znalecký posudok ZP č. 1/2016 vypracovaný Ing. Gabrielou Bojničanovou nemôže byť v tomto konaní relevantným dôkazom, tak ako túto skutočnosť počas konania namietala a namietal ju aj sám žalobca. Z výsluchu znalkyne na pojednávaní dňa 15.06.2017 vyplynulo, že táto pri vypracovaní posudku vychádzala z údajov poskytnutých žalobcom a z domnienok jej posunutých zo strany žalobcu, resp. jeho zamestnancov. Znalkyňa na pojednávaní nevedela dostatočne vysvetliť závery svojho posudku, nevedela si tieto závery obhájiť a riadne a presvedčivo odpovedať na otázky súdu a zástupcov strán sporu. Následkom tohto vyjadrenia znalkyne bolo, že sám žalobca na ďalšom pojednávaní dňa 31.07.2017 spochybnil závery znaleckého posudku a uviedol, že žiadna kompetentná osoba od žalobcu znalkyni podklady neposkytla. Ing. R. označil žalobca ako osobu nekompetentnú. Pritom práve táto osoba podsúvala znalkyni názory a závery ohľadne vzniku manka. Má teda za to, že takto vypracovaný znalecký posudok nemôže byť relevantným dôkazom a podkladom na prijatie názoru, či manko reálne žalobcovi vzniklo, kedy vzniklo a z akého dôvodu. V nadväznosti na uvedené na pojednávaní dňa 31.07.2017 navrhli kontrolné znalecké dokazovanie s rozšíreným posudzovaným obdobím, avšak súd tento dôkaz nevykonal ani sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s týmto návrhom. Žalobcovi sa nedarilo preukázať, kedy reálne vzniklo manko, teda reálna škoda na ich strane (nie účtovná), pretože znalkyňa ako aj svedkyňa Ing. R. konštatuje, že manko vzniklo v minulých obdobiach, pričom presné obdobie obe stanovujú len domnienkou. Manko malo vzniknúť nesprávnou inventúrou v predchádzajúcich obdobiach, v roku 2009. Znalkyňa sa však vyjadrila, že kontrolovala len obdobie roku 2009 a pri otázke od koho mala informácie o údajných rozdielov v súpise zásob reálne sa nachádzajúcich na sklade a v súpise zaúčtovaných zásob sa vyjadrila, že žalobcu. Rozdiel v počte zásob mohol tak vzniknúť dávno predtým a teda aj reálna škoda mala vzniknúť žalobcovi pred konaním predmetnej inventúry. Má za to, že v konaní nebol preukázaný vznik škody na zverených hodnotách a najmä nie čas vzniku. V nadväznosti na uvedené nie je možné ustáliť zodpovednosť žalovanej za schodok tak, ako bol tento zaúčtovaný žalobcom a uplatnený touto žalobou. Doteraz vykonané dokazovanie bolo doplnené výsluchom súdneho znalca Ing. Gabriely Bojničanovej a svedkyne Ing. L. R.. Na základe namietaných skutočností zo strany žalovanej bol opätovne predvolaný súdom ustanovený znalec Ing. Gabriela Bojničanová a svedkyňa Ing. L. R.. Žalovaná po doplnení výsluchu súdom ustanoveného znalca uviedla, že nenamietla správnosť predmetného znaleckého posudku, ale zotrváva na námietke, že muselo dochádzať k zásahom do skladových kariet, pretože si nevie inak vysvetliť, ako mohlo dôjsť k takémuto vysokému manku. Zotrvala na námietke, čo sa týka bezpečnosti na predajni. Žalovaná uviedla, že opakovane upozorňovala na nedostatky pri bezpečnosti, pričom bola odmietnutá s tým, že to nefunguje ani na iných predajniach a dokonca sa chceli aj na nákup snímačej techniky poskladať. Má za to, že na tejto predajni by to bolo aj účelné, vzhľadom k tomu, že v minulosti dochádzalo k mankám. Z doplňujúceho výsluchu súdneho znalca vyplynulo, že hlavným dokladom pre vypracovanie záverov, bol interný doklad zo dňa 30.06.2010, ktorý nadväzoval na kontrolný zoznam zásob vyhotovený dňa 07.06.2010 a tiež na zápis o vykonaní inventarizácie zásob zo dňa 05. - 06.06.2010. Na týchto podkladoch bolo presne vyčíslené manko a prebytok ako výsledok inventarizácie zo dňa 05. - 06.06.2010. Potvrdila, že účtovníctvo bolo vyhotovené v súlade so zákonom o účtovníctve, ako aj všetky inventarizačné podklady. Listiny, ktoré použila pri vypracovaní znaleckého posudku boli vyhotovené tak, ako ich firmy bežne predkladajú. Konkrétne údaje sú spracované tak, ako sú do počítača nahrané a následne programom spracované. K určení manka s poukazom na uvádzanú možnosť nesprávneho zaúčtovania položky v minulosti, uviedla, že manko sa stanovuje tak, že konkrétne obdobie sa uzatvorí a následne sa samostatne posudzuje nasledujúce obdobie a znova sa uzatvorí. Následne dochádza k vyčísleniu manka vo vzťahu k zamestnancom, resp. k určení výšky škody. Účtovník sa nevyjadruje k obsahu - hodnovernosti čísel, ktoré sú uvedené na listinách, ktoré spracováva. Účtovník predmetné údaje len spracuje. Znalcovi boli fyzicky predložené inventúrne súpisy z predmetnej inventúry a boli podpísané. Vychádzala z listín, ktoré jej boli predložené, spolu s listinami nachádzajúcimi sa v spise. Z doplnenia výsluchu svedkyne Ing. L. R. vyplynulo, že do inventúrnych dokladov nie je možné zasiahnúť. V skladovom hospodárstve sa vygeneruje stav zásob k poslednému dňu predchádzajúceho mesiaca. Potom sa uskutočnia pohyby, príjmy, výdaje v rámci skladu. O týchto účtujú. A na konci mesiaca sa zase vygeneruje stav zásob a musí platiť počiatočný stav zásob, plus mínus príjmy výdaje a konečný stav zásob, jedným z pohybov je aj inventúrny pohyb. Inventúrny pohyb znamená výsledok inventúry a zistené manko alebo prebytok. K priebehu inventúry uviedla, že prebehla v súlade so smernicou, ktorú majú danú. Inventúra začala, prebehla a bola ukončená. Boli vytlačené výsledky, ktoré boli následne zaúčtované. Z účtovného hľadiska bola daná inventúra

rovnaká, ako tie predchádzajúce. Z účtovného hľadiska nie je možné zistiť nesprávny zápis na skladovú kartu, pretože sa pohybujú so zistenými hodnotami od jednej inventúry k druhej. Výsledok inventúry sa zaúčtuje a po zaúčtovaní sa začína od začiatku. Predpokladá sa, že stav na kartách súhlasí so skutočnosťou. K namietaným zásahom do kariet uviedla, že podľa jej vedomostí, nie je možný daný zásah, pretože vedúca urobí objednávku, túto objednávku spracuje centrálny sklad. Centrálny sklad tovar vyskladní, uvedie tovar na tzv. presunke. Tento tovar sa presunie aj fyzicky aj elektronicky na predajňu. Vedúca predajne má povinnosť skontrolovať prijatý tovar. Spolu s tovarom príde aj zoznam v elektronickej podobe. Tento tovar sa zaznamená aj v elektronickej podobe maloobchodnej predajne ako príjem, v prípade centrálného skladu ako výdaj a tieto dve hodnoty musia sedieť. Nemá vedomosť, že v danom prípade by tieto hodnoty nesedeli. V elektronickej podobe je možné dohľadať pohyby tovarov medzi centrálnym skladom a predajňou. Z dôvodu namietaných skutočností bola vyzvaná žalovaná na označenie tovarov, u ktorých žiada dohľadanie skladových kariet. Žalovaná označila tovary a bol jej poskytnutý čas na preverenie ňou namietaných skutočností. Žalobca žalovanú dňa 24.01.2020 vyzval, aby sa dostavila za účelom preverenia, žalovaná však neprejavila snahu o komunikáciu a k žalobcovi sa nedostavila. Označené tovary boli náhodne vybrané a išlo o hodnotné parfémy. S poukazom na závery znaleckého posudku súd nepokračoval v dohľadávaní množstva označeného tovaru, ktorý malo byť na základe hypotetického tvrdenia žalovanej, nesprávne uvedené na skladových kartách na základe zásahu do elektronickej podoby. Znalec konštatoval, že predajne sú zásobované najmä z centrálného skladu prostredníctvom vlastnej dopravy. Centrálny sklad, maloobchodné predajne a aj administratíva sú riadené najmodernejšou výpočtovou technikou. Sú prepojené internetom, pomocou ktorého sú prenášané dáta cez bezpečnostný tunel VPN. VPN je bezpečné spojenie vytvorené medzi koncovým zariadením na maloobchodných predajniach a serverom, ktorý je vo vnútri organizácie (centrála Senica). Spoločnosť I. G. s.r.o. používa pri spracovaní účtovníctva softvér IS E3M spoločnosti ETRIM s.r.o. Piešťany, ktorý zodpovedá požiadavkám uvedeným v zákone č. 4312002 Z.z. o účtovníctve. Pre spracovanie skladového hospodárstva, teda i inventarizáciu tovaru, spoločnosť používa softvér GOLD spoločnosti U&Sluno SK, s.r.o. Bratislava, ktorý rovnako zodpovedá požiadavkám zákona o účtovníctve. Zo záverov znaleckého posudku súčasne vyplýva, že predmetný namietaný druh tovarov bol umiestnený za pultom vo vitrínach. Do vitrín mala prístup len zodpovedná osoba - zamestnanec, ktorý obsluhoval za pultom. V spoločnosti I. G. s.r.o. sa vykonávali náhodné alebo cieľové položkové kontroly v medziinventarizačnom období a tieto kontroly vykonávala vedúca. Na základe týchto kontrol zisťovala či stav skladových zásob na skladových kartách je reálny a či súhlasí so skutočným fyzickým stavom skladových zásob. Tieto kontroly boli povinnosťou vedúcej predajne (žalovaná), pretože prispievali k zvýšeniu presnosti inventarizácie a zároveň pomohli zabezpečiť optimálne objednávanie tovaru. Žalobca zdôraznil nemožnosť namietaných zásahov, pretože v jednom z konaní ktoré žalobca viedol, konkrétne na Okresnom súde Martin bolo vykonané znalecké dokazovanie aj ohľadom účtovníctva, ako aj skladových zásob, kedy bola kontrolovaná položka po položke, pričom bol zistený rozdiel jedného centa a aj to bolo z dôvodu systému zaokrúhľovania. Nie je možné pri miliónových obratoch žalobcu, aby dochádzalo k zásahom, čo sa týka rozsahu a množstva tovaru, pretože na základe toho by došlo k zlyhaniu riadenia a prehľadu o jednotlivých tovaroch. Napriek tomu žalobca ponúkol žalovanej osobne sa presvedčiť o tvrdeniach žalobcu, čo žalovaná nevyužila bez uvedenia dôvodu.

4. V predajni žalobcu bola vykonaná inventúra za inventarizačné obdobie od 16.05. do 05.06.2010. Inventúra, ktorá bola vykonaná v dňoch 05.06 až 06.06.2010, bola inventúrou zásob a bol zistený rozdiel - manko vo výške 10.722,25 Eur. Túto inventúru vykonávalo 5 pracovníkov z centrály spolu so zamestnankyňami, pričom fyzicky tovar kontrolovali aj zamestnanci z centrály a zisťovali rozdiel na skladových zásobách. Predchádzajúca inventúra vykonaná v dňoch 15.05 až 16.05.2010 bola vykonaná za účasti 2 pracovníkov z centrály a zamestnankyň predajne, pričom zamestnanci väčšinu tovaru kontrolovali tým spôsobom, že zapisovali údaje zistené zamestnankyňami. Zamestnanci si dôverovali. Žalobca už v súčasnosti nevie zistiť, či tam ten tovar bol alebo nebol. V súčasnej dobe vychádza z tej skutočnosti, že keď predavačky pri inventúre v predchádzajúcom období tovar nahlásili, tak tento tovar sa tam i nachádzal. Manko na tovarových zásobách za predchádzajúce inventarizačné obdobie bolo predmetom právoplatne ukončeného súdneho konania. Ako uviedla svedkyňa Ing. R. a súdom ustanovený znalec bol po vykonaní inventúry za predchádzajúce obdobie navodený tzv. stav nula, teda, že bol stotožnený skutočný stav so stavom na tovarových kartách. Výsledok inventúry sa zaúčtoval a po zaúčtovaní sa začalo od začiatku. Táto situácia preukazuje tú skutočnosť, že sa vychádzalo zo stavu nahláseného pri predchádzajúcej inventúre. Zároveň bolo zistené, že boli dva druhy storno nákupov, a to storno nákup počas predaja. Tento spôsob stornovania nákupu prebiehal počas nákupu, na stornovanie nebol potrebný špeciálny kód. Storno nákup vykonala pokladnička počas

predaja. Toto stornovanie nákupu nemalo vplyv na účtovníctvo a ani na stav skladových zásob. Tento spôsob stornovania nákupu je uvedený v zozname položiek z prerušených nákupov založených v spise. A druhý spôsob stornovania nákupu bol ten, že zákazník priniesol tovar spolu s pokladničným bločkom, ktorý odovzdal na pokladni a na toto stornovanie nákupu už bol potrebný špeciálny kód vedúcej predajne. Tento spôsob stornovania nákupu znamená, že zákazníkovi boli vrátené peniaze a tovar sa vrátil naspäť do skladových zásob. Tento spôsob stornovania nákupu sa už v účtovníctve prejavil a v období 25.05.2010 do 04.06.2010 bol týmto spôsobom vystornovaný tovar v hodnote necelých 100,- Eur.

5. Súd prvej inštancie vychádzajúc z citovaných ustanovení, po vykonanom dokazovaní a doplnení dokazovania dospel k záveru, že žalovaná má povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, napriek skutočnosti, že žalovaná mala snahu zbaviť sa tejto zodpovednosti, pričom súd nemal žalovanou uvádzané skutočnosti za preukázané. Žalovaná skutočnosti, na základe ktorých by mohlo dôjsť k jej vyvineniu nepreukázala ani v súdnych konaniach, ktoré sa týkali bezprostredného obdobia, rovnakej predajne a v rozhodnom čase žalovaná pracovala na predajni ako vedúca predajne. V konaní vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/99/2011, ktoré bolo právoplatne ukončené a ktorého predmetom bol nárok na zaplatenie manka na zverených hodnotách zisteného inventúrou pokladne dňa 28.05.2010, súd konštatoval, že žalovaná nepreukázala, že by jej žalobca nevytvoril podmienky na predchádzanie predmetného vzniku škody a ani skutočnosť, že by žalovaná na uvádzané skutočnosti upozorňovala, či žiadala o zjednanie nápravy. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 6C/99/2011-146 zo dňa 20.04.2016 bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.014,60 Eur a náhradu trov konania. Na pracovisku žalovanej bola dňa 28.05.2010 vykonaná inventúra pokladne, pri ktorej bol zistený rozdiel - manko vo výške 1.406,01 Eur. Predmetná suma bola rozpočítaná medzi vedúcu predajne a vedúcu zmeny W. U., pričom na žalovanú pripadol podiel vo výške 1.014,60 Eur. Žalovaná v čase trvania pracovného pomeru pracovala na pracovisku v kolektíve zamestnancov so spoločnou hmotnou zodpovednosťou. Predmetom konania bola škoda, ktorá vznikla z manka na pokladni. Manko, vzniklo za obdobie od 12.03.2010 do 28.05.2010. Situácia na predajni medzi predavačkami bola veľmi zlá a opakovane dochádzalo k mankám. Zamestnávateľ - žalobca ukončil pracovný pomer so všetkými zamestnankyňami následne po zistení týchto inventúr. K rozviazaniu pracovného pomeru žalovaná požiadala po prvej inventúre vykonanej 15.-16.05.2010. Svoje tvrdenia žalovaná nepreukázala ani v konaní vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom vedeným pod sp. zn. 4C/161/2011, ktoré bolo právoplatne ukončené a ktorého predmetom bol nárok na zaplatenie manka na tovare zisteného inventúrou vykonanou v dňoch 15. - 16.05.2010, pričom súd konštatoval, že nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by sa pod jej kódom (heslom) prihlasovali aj iné hmotne zodpovedné zamestnankyne pri tzv. storno nákupoch, resp. poukazovala na to, že jej zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4C/161/2011-347 zo dňa 10.10.2013 bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 644,06 Eur titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktorý vyplynul z inventarizácie tovaru na predajni, kde bola žalovaná vo funkcii vedúcej predajne. Inventarizácia sa uskutočnila v dňoch 15. - 16.05.2010 a bol pri nej zistený rozdiel - manko na tovare vo výške 2.726,99 Eur, pričom uvedená suma bola rozpočítaná medzi všetky zamestnankyne, a na žalovanú pripadol podiel vo výške 875,50 Eur. V predmetnom konaní sa rovnako žalovaná mienila zbaviť zodpovednosti, keď poukazovala na to, že sa pod jej kódom (heslom) prihlasovali aj iné hmotne zodpovedné zamestnankyne pri tzv. storno nákupoch, resp. poukazovala na to, že jej zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami. Ani jedno z uvedených možností čiastočného zbavenia sa zodpovednosti, nebolo však žalovanou v konaní preukázané. Naopak dôkazy predložené žalobcom, ako aj svedecké výpovede a závery znaleckého dokazovania potvrdili skutočnosti tvrdené žalobcom najmä to, že schodok z inventúry v dňoch 05.-06.06.2010 nevznikol z dôvodu tzv. storno nákupov, ale chýbajúcim tovarom. Tiež nebolo v konaní preukázané, že by žalovaná upozorňovala na nedostatky, ktoré by mali za následok opakované schodky. Čo sa týka zabezpečenia predajne bolo výsluchom svedkov a znaleckým dokazovaním preukázané, že z chýbajúceho tovaru išlo hlavne o vône a kozmetiku, tento tovar bol zväčša za pultom, kam zákazníci nemali prístup. Vitríny sa dali zamykať. Bočná vitrína sa zamykala a ostatné boli za pultom. Kamerový systém nebol zavedený v žiadnej z predajní žalobcu, pretože predajne boli zabezpečené zrkadlami a tovar bol uzatvorený vo vitrínach a niektorý tovar bol vo vitríne za pultom. Bolo zistené, že od zamestnávateľa za účelom zvýšenia bezpečnosti boli žiadané kamery a bezpečnostné brány, pričom zamestnávateľ zastával stanovisko, že ochrana tovaru je povinnosťou predavačiek. Sami zamestnankyne uviedli, že sa ochrana tovaru dala zvládnuť, problematické obdobie boli Vianoce, kedy ľudia mali viac tašiek.

Predmetom konania však nebolo dané z bezpečnostného hľadiska problematické obdobie. Žalobca preukázal platné uzavretie dohody o hmotnej zodpovednosti, existenciu schodku na hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať a nevyúčtovanie hodnôt zverených žalovanej zamestnávateľom. Žalovaná bola zamestnankyňou žalobcu na základe pracovnej zmluvy od 10.06.2006. V zmysle dodatku č. 5 k Pracovnej zmluve zo dňa 03.12.2007 bola zamestnaná ako vedúca predajne MO901 v D. O. nad S.. Dňa 03.12.2007 bola tiež uzatvorená medzi účastníkmi dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti za zverené hodnoty s tým, že zamestnanec zodpovedná za vzniknutý schodok spoločne so spolupracovníkmi, ktorí s nimi pracujú a v budúcnosti budú pracovať. Žalovaná v čase trvania pracovného pomeru pracovala na pracovisku v kolektíve zamestnancov so spoločnou hmotnou zodpovednosťou. Súčasťou pracovnej zmluvy bola aj dohoda o zrážkach zo mzdy podľa § 131 od. 3 Zákonníka práce. Žalovaná na základe dohody o hmotnej zodpovednosti za zverené hodnoty prebrala hmotnú zodpovednosť za zverené hodnoty, ceniny, tovar a zásoby materiálu, ktoré sa v predajni spíšu pri inventarizácii ako i za hodnoty, ktoré počas trvania pracovného pomeru na pracovisku prevezme kedykoľvek neskoršie. Súčasťou pracovnej zmluvy bola i pracovná náplň žalovanej. Dňa 02.06.2010 bola uzatvorená dohoda o skončení pracovného pomeru a účastníci tejto dohody sa dohodli, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 10.06.2006 sa končí v súlade s § 60 Zákonníka práce dohodou dňa 06.06.2010. V dňoch 05.-06.06.2010 bola vykonaná inventarizácia zásob na prevádzke 101 Drogérie č. 901 D. O. nad S., pričom boli zistené inventarizačné rozdiely, konkrétne manko po zámenách vo výške 10.881,19 Eur, prebytok po zámenách vo výške 120,49 Eur, normomanko vo výške 38,42 Eur a rozdiel k náhrade vo výške 10.722,25 Eur. Inventarizáciu vykonala inventarizačná komisia - G. H., O. O., M. A., Z. M. a A. A. a hmotne zodpovedné pracovníčky v zložení W. U., O. A., O. O. a H. N.. V predajni v tom čase pracovali žalovaná, ďalej W. U. ako vedúca zmeny, O. A., O. O., H. N. a M. G.. Výsledky inventúry nikto nenamietal. Žalovaná tvrdila, že inventúry vykonávala správne, stav na skladových kartách nepoznala, čo je v rozpore so zistením, že jej povinnosťou ako vedúcej bolo vykonávanie náhodných alebo cieľových položkových kontrol v medziinventarizačnom období. Na základe týchto kontrol mala zisťovať či stav skladových zásob na skladových kartách je reálny a či súhlasí so skutočným fyzickým stavom skladových zásob. Zo znaleckého posudku č. ZP 1/2016 Ing. Gabriely Bojničanovej, znalkyne z odboru Ekonomie a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo vyplýva, že žalobca ako právnická osoba vedie účtovníctvo odo dňa svojho vzniku, účtuje v sústave podvojného účtovníctva. Centrálny sklad, maloobchodné predajne aj administratíva sú riadené najmodernejšou výpočtovou technikou, prepojené internetom, pomocou ktorého sú prenášané dáta cez bezpečnostný tunel Virtual Private Network. Žalobca využíva pre spracovanie účtovníctva informačný systém - softvér, zodpovedajúci požiadavkám zákona o účtovníctve, pre spracovanie skladového hospodárstva a inventarizáciu tovaru systém - softvér taktiež zodpovedajúci zákonu o účtovníctve. Systémy používa od svojho vzniku až doteraz ich nemenil. Žalobca má mechanizmus kontroly postupu pri inventarizácii a jej výsledkov upravený internou smernicou, platnou od 01.04.2005 až po súčasnosť. V roku 2010 prebiehala inventarizácia tovaru a jej výsledkov v zmysle vtedy platného usmernenia č. 1/2005. Od decembra 2011 nastala pri fyzickej inventúre iba jedna zmena, keď dovedy retail manažér alebo referent nahral do systému dohľadane rozdiely a potom sa inventúra uzatvorila, od decembra 2011 pribudol jeden krok - jedna kontrola, kde retail manažér alebo referent vytlačí zostavu najväčších rozdielov, ktoré vznikli aj po nahratí dohľadane rozdielov. Na základe tejto zostavy sa ešte raz porovnajú skutočný stav so stavom na skladovej karte a v prípade rozdielov majú možnosť ešte raz vstúpiť do inventúry a opraviť skutočný stav, pričom až po tomto kroku sa inventúra definitívne uzatvorí. Inak mechanizmus kontroly postupu pri inventarizácii a jej výsledkov zostáva nezmenený a spoločnosť ho uplatňuje aj v súčasnosti. V jednotlivých prevádzkach má žalobca okrem voľne otvorených regálov s tovarom vyčlenené aj za pultom umiestnené vitríny s vyloženým drahším tovarom ako boli, napríklad dámske a pánske voňavky, darčekové balenia kozmetika a podobne. Tento tovar nebol voľne prístupný zákazníkom. Do vitrín mala prístup zodpovedná osoba - zamestnanec, ktorý v danom čase obsluhoval za pultom. Každý tovar, resp. druh tovaru, ktorý je umiestnený v jednotlivých prevádzkach a ktorý žalobca predáva má pridelený EAN kód. Ku každému EAN kódu je pridelený Gold kód. Gold kód je interný kód žalobcu, pričom Gold kód je osemmiestny kód, ktorý začína 200..., 201..., 202..., 203..., 204..., 205... Každý tovar, resp. druh tovaru má iba jeden Gold kód, ale môže mať dva aj viac EAN kódov. Stáva sa to v prípade, ak je jeden druh tovaru vyrobený vo viacerých krajinách. Celý pohyb tovaru na jednotlivých prevádzkach od príjmu až po predaj prebieha pomocou EAN kódov. Vo výnimočných prípadoch sa predaj uskutočňuje pomocou Gold kódov. Sú to prípady, kedy je EAN kód uvedený iba na celom balení, nie na jednotlivých kusoch tovaru (napr. nožničky, pinzety, pilníky...) U žalobcu vykonávala náhodné alebo cieľové položkové kontroly v medziinventarizačnom období vedúca predajne, pričom zisťovala, či stav skladových zásob na skladových kartách je reálny a či súhlasí so skutočným

fyzickým stavom skladových zásob. Tieto kontroly boli jej povinnosťou, pretože prispievali k zvýšeniu presnosti inventarizácie a zároveň pomohli zabezpečiť optimálne objednanie tovaru. K prerušovaniu nákupov znalec uviedol, že pre prípad "Prerušené nákupy pokladne" bol program nastavený tak, že ak nastala chyba pri tlačení dokladu z elektronickej registračnej pokladne, bola možnosť zrušiť celý doklad. Chybou sa myslí prípad, keď, napríklad došlo k prerušeniu spojenia s tlačiarňou alebo zákazník si "rozmyslel" nákup alebo predavačka preverovala cenu a omylom to zadala ako blokovanie nákupu. Bola možnosť zrušiť blokovanie nákupu cez voľbu zrušiť bločik, pri rušení bolo potrebné zadať heslo. Pri platbe kartou zrušila nákup obsluha pokladne cez poslanie sumy na post terminál (zaradenie na čítanie platobných kariet), kde stlačila červené tlačidlo a tým sa prerušila platba kartou. Program sa opýtal, čo chce robiť ďalej s daným dokladom. Potom dali zrušiť blokovanie. Tento krok bolo možné urobiť iba so zadaním hesla. Heslo vygenerovala vedúca predajne pod svojím EAN kódom. Toto heslo platilo i pre jej zástupkyňu, ktorá sa do systému prihlasovala pod iným EAN kódom. Ak by zástupkyňa chcela vidieť svoj kód, pod ktorým sa prihlasuje, musela by vygenerovať nové heslo. Toto nové heslo by používala aj vedúca predajne, pokiaľ by sa nerozhodla generovať ďalšie heslo. Teda vedúca predajne a jej zástupkyňa mali dispozíciou svoj EAN kód, ktorý nasníмали pri "prerušení nákupu". Bolo iba na rozhodnutí vedúcej a jej zástupkyne, či dajú heslá - EAN kódy k dispozícii obsluhu pokladne alebo či budú robiť "prerušenie nákupu" osobne. V oboch hore uvedených možnostiach by išlo o korektné ukončenie blokovaní, išlo o korektný "prerušovaný nákup". V týchto prípadoch nedošlo k odpísaniu tovaru zo skladovej karty, tzn. že uvedené prerušenie nákupu neovplyvnilo stav tovaru na sklade a následne nemalo vplyv na výsledok tovarovej inventarizácie. Možnosti, kedy prerušovaný nákup mohol ovplyvniť stav skladových zásob by nastali, ak by vedúca predajne, resp. zástupkyňa odovzdala svoje heslo iným zamestnancom alebo sama vedúca predajne, resp. zástupkyňa by úmyselne postupovala takto: nablokovala by tovar a neukončila blokovanie, zákazník by nečakal na doklad z elektronickej registračnej pokladne, zobral tovar a odišiel, obsluha pokladne, ktorá mala k dispozícii heslo by zrušila nákup a zobrala peniaze, tovar by sa neodpísal zo skladu, tzn. znamená že pri inventarizácii by chýbal (na úhrade tovarového manka mali podiel všetci zamestnanci, nielen ten, ktorý by si nechal peniaze). V súčasnosti u žalobcu neexistuje možnosť "prerušovaných nákupov". V prípade, ak obsluha pokladne nablokuje nákup a zákazník si nákup "rozmyslí", obsluha predajne urobí storno nákupu. Ak obsluha predajne pri preverení ceny omylom nablokuje tovar, urobí storno nákupu. To znamená, že ak tovar nikto nekúpil, tak sa neodpísal zo skladovej karty a naopak. Zo záverov znaleckého posudku a výpovede svedkyne Ing. L. R. vyplýva, že manko a prebytok po skončení tovarovej inventarizácie zo dňa 15. - 16.5.2010 boli zúčtované riadne v zmysle postupov účtovania pre podvojné účtovníctvo a v zmysle zákonov. Taktiež obraty, realizované po 16.05.2010 do 05.06.2010 boli v účtovných dokladoch riadne zaúčtované a je vylúčený akýkoľvek prenos manka alebo prebytku do nasledujúcej tovarovej inventarizácie. Inventarizácia zo dňa 15.05. až 16.05. 2010 a 05.06. a 06.06.2010 bola vykonaná v súlade so zákonom o účtovníctve a v súlade s internými predpismi, t. j. v súlade s usmernením číslo 1/2005 k inventarizácii zásob tovaru na prevádzkach žalobcu. Všetky podklady, ktoré sa týkali predmetných inventarizácií boli riadne vyhotovené a podpísané zodpovednými pracovníkmi, ktorí boli účastní predmetných inventarizácií a napokon výsledky každej predmetnej inventarizácie boli riadne a v zistených výškach manka a prebytku zaúčtované v účtovníctve spoločnosti. Výsledok inventarizácie zo dňa 15.05. a 16.05.2010, t.j. manko vo výške 3.892,29 Eur (z toho 2.726,99 Eur k preplateniu zamestnancom) a prebytok vo výške 613,33 Eur boli riadne zaúčtované podľa príslušných účtovných dokladov k 31.05.2010. A výsledok inventarizácie zo dňa 05.06. - 06.06.2010, t.j. manko vo výške 10.881,15 Eur (z toho 10.722,25 Eur k preplateniu zamestnancom) a prebytok vo výške 120,49 Eur boli riadne zaúčtované podľa príslušných účtovných dokladov k 30.06.2010. Zistený výsledok z inventarizácie zo dňa 15.05. - 16.05.2010 sa nepremietol do inventarizácie vykonanej dňa 05.06. - 06.06.2010. Pri skúmaní dokladov z oboch inventarizácií, a to dokladu pod názvom Výpis rozdielov v stave zásob vyhotoveného dňa 15.05.2010 znalec zistil, že počas inventúry konanej dňa 15.05.2010 bol vedúcou predmetnej prevádzky odsúhlasený ako správny stav jednotlivých tovarových položiek označený v doklade ako Množství odhad - čo predstavuje stav zásob na skladovej karte a nebol správne odsúhlasený stav označený ako Množstvo skutočné - čo predstavuje skutočný fyzický napočítaný stav zásob na predajni. Išlo o tovar označený v kategórii "Dámske vône" a "Pánske vône", kde vedúca prevádzky pri porovnaní stavu zásob na skladovej karte a skutočného stavu svojím podpisom potvrdila, že správne množstvo je na skladovej karte. Žalovaná zotrvala na tom, že predchádzajúce inventúry vykonala správne a ňou uvedené údaje na skladových kartách súhlasili so skutočným stavom. Na základe zistených skutočností súd ustálil, že k vzniku manka došlo v inventarizačnom období od 16.05 do 05.06.2010 a inventúrou, ktorá bola vykonaná v dňoch 05.06 až 06.06.2010 bol zistený rozdiel - manko vo výške 10.722,25 Eur. Súd mal za to, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v tom, že k schodku alebo k strate zverených predmetov došlo

celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Nestačí tvrdenie, že škodu nespôsobila. Nebolo ani preukázané, že škodu celkom alebo sčasti spôsobil niekto iný. Bolo preukázané obdobie vzniku manka, rozsah manka, okolnosti zabezpečenia predajne, obeh tovaru, spôsob stornovania nákupov, rozsah povinností žalovanej pri kontrole stavu tovaru, spôsob vedenia účtovníctva, ako aj zabezpečenie elektronického systému a možností zásahov do tohto systému. Pre zodpovednosť zamestnanca za schodok stačí, ak je dané zavinenie vo forme nedbanlivosti a keďže zo strany žalovanej nedošlo k vyvineniu, bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.073,24 Eur. Suma bola vypočítaná v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce tak, že priemerný plat vedúcej - žalovanej vypočítaný podľa § 134 vo výške 548,68 Eur mesačne za I. štvrťrok 2010 sa započítal v dvojnásobnej výške, t.j. vo výške 1.097,36 Eur, priemerný plat W. U., sa započítal vo výške 423,33 Eur. Zistený schodok sa rozpočítal rovnakým pomerom k súčtu takto započítaných platov hmotne zodpovedných zamestnancov O. A. - 404,70 Eur, O. O. - 401,26 Eur, H. N. - 212,17 Eur a M. G. - 207, 55 Eur. Lehotu na splnenie uloženej povinnosti určil žalovanej v súlade s § 232 ods. 3 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1, CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V danom konaní súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, a preto súd priznal žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 % a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť znalcovi priznanú znaleckú odmenu a hotové výdavky vo výške 892,42 Eur uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11Cpr/1/2012-688 zo dňa 06.04.2018. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, v ktorom žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietla. Uviedla, že s tvrdením súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a má za to, že rozsudok bol vydaný v jej neprospech. Naďalej sa pridrižiava všetkých svojich vyjadrení, ktoré boli z jej strany doposiaľ v súdnom konaní uvádzané. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo veci posúdenia platnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti. Zodpovednosť zamestnanca podľa ust. § 182 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej len ako „Zákonník práce“) za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, patrí k zvláštnym druhom pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá sa vyznačuje sprísnenými podmienkami vo vzťahu k zodpovedajúcemu subjektu, t.j. zamestnancovi. Táto zodpovednosť zamestnanca sa zakladá práve písomnou a riadne uzatvorenou dohodou o hmotnej zodpovednosti. Dohoda o hmotnej zodpovednosti tak predstavuje osobitnú dohodu, v zmysle ktorej sa zamestnanec zaväzuje prevziať na seba zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, a ktoré je povinný zamestnávateľovi vyúčtovať, v opačnom prípade zodpovedá za vzniknutý schodok. V prípade, ak teda medzi zamestnancom a zamestnávateľom došlo k uzavretiu platnej dohody o hmotnej zodpovednosti zamestnanca, zamestnanec je v prípade vzniku schodku na zverených hodnotách povinný nahradiť zamestnávateľovi prípadný vzniknutý schodok v plnej sume. Pre tento druh zodpovednosti je charakteristické, že sa jedná o tzv. zodpovednosť s prezumpciou (predpokladom) viny zamestnanca. Na základe uvedeného, zákonná právna úprava, ako aj súdna prax predpokladá, že táto zodpovednosť zamestnanca vzniká, ak zamestnávateľ preukáže, že i) so zamestnancom uzavrel platnú dohodu o hmotnej zodpovednosti, a ii) na hotovosti, ceninách, tovare, zásobách materiálu alebo iných hodnotách, ktoré zamestnancovi zveril k vyúčtovaniu, vznikol schodok. Zamestnávateľ tak v danom prípade preukazuje len platné uzavretie dohody o hmotnej zodpovednosti, existenciu schodku na hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať a nevyúčtovanie hodnôt zverených mu zamestnávateľom. V tomto prípade uviedla že v prejednávanej veci bol súd prvej inštancie povinný v prvom rade posúdiť aj jeden z kľúčových dôkazných prostriedkov, na ktorom je žaloba postavená, a to platnosť Dohody o hmotnej zodpovednosti žalovanej zo dňa 03.12.2007 (ďalej len ako „Dohoda o hmotnej zodpovednosti“), od ktorej žalovaný svoj nárok odôvodňuje. Domnieva sa však, že v tomto konaní súd prvej inštancie platnosť predmetnej Dohody o hmotnej zodpovednosti vôbec neposúdil a automaticky skonštatoval, že posúdenie platnosti tejto Dohody o hmotnej zodpovednosti nebolo sporné, a táto je platná. S prihliadnutím na uvedené sa domnieva, že súd tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na podklade ktorých založil svoje rozhodnutie vo veci. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na samotnú Pracovnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovanou ako zamestnankyňou zo dňa 10.06.2006 v znení jej neskorších dodatkov (osobitne Dodatku č. 5), v zmysle ktorej žalovaná vykonávala pre žalobcu prácu na pozícií vedúca predajne (ďalej len ako „Pracovná zmluva“). V článku I. predmetnej Pracovnej zmluve je ako miesto výkonu práce uvedené: „územie SR (101 Drogerie)“. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 43 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce. Zákonník práce tak priamo konkretizuje, ako široko by malo byť v pracovnej zmluve miesto výkonu práce

vymedzené. Zamestnanec je povinný v zásade pracovať iba tam, kde sa na tom so zamestnávateľom dohodol. V tomto prípade je možné v súlade s konštantnou judikatúrou predpokladať, že dohoda žalobcu a žalovanej o mieste výkonu práce uvedená v Pracovnej zmluve, a teda celé územie SR je neplatná, nakoľko ide o príliš široké určenie miesta výkonu práce s ohľadom na pozíciu, ktorú žalovaná v zmysle Pracovnej zmluvy vykonávala, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že v tomto prípade sa žalovaná zdržiavala primárne práve na prevádzke v D. O. nad S.. Zrejme v nadväznosti na uzatvorenie Pracovnej zmluvy, resp. Dodatku č. 5, v zmysle ktorého žalovaná pracovala na pozícií vedúca predajne (pozn. nie predajní), mala byť medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená aj Dohoda o hmotnej zodpovednosti. Dohoda o hmotnej zodpovednosti vykazuje vážne nedostatky, pričom uvedené nebolo súdom prvej inštancie správne posúdené, a to konkrétne: i) v Dohode o hmotnej zodpovednosti (nadväzujúc na znenie Pracovnej zmluvy), nie je vôbec uvedené miesto, resp. adresa konkrétnej prevádzky, vo vzťahu ku ktorej sa Dohoda o hmotnej zodpovednosti žalovanej uzatvára. Z uvedeného preto možno konštatovať, že úmyslom zamestnávateľa mohlo byť aj zaviazanie žalovanej k hmotnej zodpovednosti na všetkých prevádzkach na území SR, podľa dojednaného miesta výkonu práce v Pracovnej zmluve; V zmysle judikátu R 12/1976 dohoda o hmotnej zodpovednosti nie je vždy spojená s výkonom určitej funkcie. Preto nepresnosti údajov v tomto smere, či už pri uzavieraní pracovnej zmluvy alebo pri jednotlivých zmenách pracovísk, pokiaľ nie sú takého charakteru, že robia príslušný právny úkon neplatným, nerobia ani dohodu o hmotnej zodpovednosti neplatnou. Napriek tomu je podľa súdu nutné, aby pri uzavieraní dohody bolo jasné, akú funkciu má zamestnanec vykonávať. Podľa súdu by sa v dohode malo uviesť (aspoň odkazom na pracovnú zmluvu) akú prácu a kde ju zamestnanec vykonáva. V prejednávanej veci však tieto podmienky v Dohode o hmotnej zodpovednosti vôbec neboli splnené. V Dohode o hmotnej zodpovednosti absentuje miesto výkonu práce, ku ktorému sa Dohoda o hmotnej zodpovednosti vzťahuje, pričom tento nedostatok nie je odstránený ani len odkazom na konkrétnu Pracovnú zmluvu; takto neurčitá Dohoda o hmotnej zodpovednosti nemôže byť v žiadnom prípade platná; ii) v Dohode o hmotnej zodpovednosti nie je konštatovaná ani len jej účinnosť, a teda nie je jednoznačne uvedené, od akého dňa by mala žalovaná hmotnú zodpovednosť prebrať; iii) Dohoda o hmotnej zodpovednosti (pozn. ktorou disponuje žalovaná, nakoľko možno predpokladať, že žalobca túto pred iniciovaním súdneho konania na odporúčanie advokáta mohol podpísať, pričom právny zástupca v čase podania tohto odvolania nemal z časového hľadiska možnosť nahliadnuť do spisu za účelom overenia, či je Dohoda o hmotnej zodpovednosti založená v súdnom spise riadne podpísaná) vykazuje zásadný nedostatok, a to, že zo strany žalobcu ako zamestnávateľa ani len nebola podpísaná. Základným predpokladom platnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti je skutočnosť, že táto musí byť písomná. Aj v samotnom zákonom znení je použitá doložka neplatnosti (ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce: Právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis). Uvedené platí, aj ak sa dohoda týka viacerých zamestnancov, t.j. pri spoločnej hmotnej zodpovednosti. V judikáte R 25/1982 sa uvádza stanovisko, že náležitou dohody o hmotnej zodpovednosti, ku ktorej platnosti je potrebná písomná forma, je jej podpis. Vlastnoručný podpis takejto dohody nie je možné nahradiť mechanickými prostriedkami (napr. podpisovou pečiatkou štatutárneho orgánu zamestnávateľa). Písomná dohoda o hmotnej zodpovednosti, ktorá obsahuje len takúto podpisovú pečiatku, je podľa súdu neplatná. V tomto prípade je nepochybné, že Dohoda o hmotnej zodpovednosti, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, ani len nie je z jeho strany ako zamestnávateľa riadne, tak ako to predpokladá zákon podpísaná, a preto je neplatná! Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností predmetnú Dohodu o hmotnej zodpovednosti zasiela odvolaciemu súdu opätovne v prílohe. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je nepochybné, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci ani len správne neposúdil, či samotná Dohoda o hmotnej zodpovednosti je platná, a teda v tomto smere nedospel k správnym skutkovým zisteniam. V opačnom prípade by dospel k záveru (aj s poukazom na vyššie uvedené tvrdenia), že Dohoda o hmotnej zodpovednosti vykazuje závažné nedostatky, táto nie je ani len riadne zo strany žalobcu podpísaná, a preto je neplatná, v dôsledku čoho by musel žalobcu zamietnuť. V prípade, ak by sme v danej veci aj predpokladali, že Dohoda o hmotnej zodpovednosti bola uzatvorená platne (pozn. čo v zmysle vyššie uvedeného nebola), v tomto odvolaní poukazuje aj na nasledovné nesprávne skutkové zistenia súdu. V prejednávanej veci je medzi účastníkmi konania okrem iného sporná aj tá skutočnosť, či žalovaná preukázala také skutočnosti, ktoré by ju v zmysle ust. § 182 ods. 3 Zákonníka práce zbavovali celkom, alebo aspoň čiastočne zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách z dôvodu, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Má za to, že súd konajúci vo veci v tomto prípade vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, a tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V tomto prípade je potrebné v prvom rade uviesť, že v zmysle Zákonníka práce zamestnanec ako aj zamestnávateľ sú povinní postupovať tak, aby škodám predchádzali. Povinnosťou zamestnávateľa je vytvoriť pracovné podmienky, ktoré umožnia zamestnancom riadne

plniť svoje pracovné úlohy bez ohrozenia života, zdravia a majetku. K tomu patrí neodmysliteľne aj kontrola týchto podmienok a povinnosť vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Táto povinnosť zamestnávateľa nepochybne vyplýva aj z čl. X. Pracovnej zmluvy, ako aj z Dohody o hmotnej zodpovednosti. Osobitne táto povinnosť zamestnávateľa v prípade hmotnej zodpovednosti zamestnanca spočíva v tom, že zamestnávateľ je povinný vytvoriť zamestnancovi také pracovné podmienky, ktoré umožnia zamestnancovi riadne hospodáriť so zverenými hodnotami (v praxi to znamená napríklad, že prístup k hotovosti v pokladnici má len určitý zamestnanec a podobne). Skutočnosť, že zamestnávateľ nevytvorí zamestnancovi vhodné pracovné podmienky je dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti zamestnanca z titulu porušenia prevenčných povinností zamestnávateľa uvedených v ust. § 177 Zákonníka práce. V tomto prípade aj rozhodovacia prax všeobecných súdov zastáva názor, že pri neplnení si povinnosti zamestnávateľa, ak takéto neplnenie je v príčinnej súvislosti so vznikom schodku, sa takéto konanie zamestnávateľa považuje za skutočnosť, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez zavinenia zamestnanca. Ako bežné prípady zbavenia sa zodpovednosti zamestnanca v celom rozsahu, alebo čiastočne sa zároveň považujú skutočnosti ako práceneschopnosť zamestnanca počas inventarizačného obdobia, nedostatočný počet zamestnancov v predajni, nedostatočný dozor, neuskutočnenie personálnych opatrení po zistení predchádzajúcich schodkov, prípadne skutočnosť, že zamestnávateľ neurobil potrebné opatrenia na zamedzenie schodku (viď aj stanovisko Najvyššieho súdu SSR zo 4. júna 1981, sp. zn. Cpj 13/81, R 55/1984). Ak teda zamestnanec upozorní zamestnávateľa na nedostatky pri vytvorení vhodných podmienok na hospodárenie so zverenými hodnotami, a tento ich bez zbytočného odkladu neodstráni (napr. nedostatočné zabezpečenie predajne proti krádeži a pod.); táto skutočnosť je bezpochyby skutočnosťou, ktorá zbavuje zamestnanca zodpovednosti za schodok vždy aspoň čiastočne (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 10 Sžo 261/2015). Následné neodstránenie takýchto nedostatkov zo strany zamestnávateľa má vplyv na posudzovanie miery zodpovednosti zamestnávateľa za prípadný schodok zistený pri inventarizácii. Zamestnávateľ by tak mal primárne vo vlastnom záujme odstrániť akékoľvek nedostatky, ktoré by mohli viesť k spochybneniu zodpovednosti zamestnancov za schodok. V tomto prípade zdôrazňuje, že opakovane v konaní namietala, že zamestnávateľa upozorňovala na možnosť vzniku schodku, no ten neprijal žiadne opatrenie na zamedzenie jeho vzniku. Je dôvodné predpokladať, že zamestnávateľ ani len neprejavil žiadnu snahu takúto situáciu riešiť s vedomím, že v prípade vzniku akéhokoľvek schodku mu predsa tento bude aj tak nahradený zo strany hmotne zodpovedných zamestnancov. Súd prvej inštancie však túto skutočnosť vôbec nevzal do úvahy, a s podanou námietkou žalovanej sa vysporiadal len krátkym konštatovaním, že uvedené zo strany žalovanej preukázané nebolo. S takýmto tvrdením však absolútne nemožno súhlasiť. Jedným zo základných dôkazných prostriedkov v civilnom súdnom konaní, ktorý môže bezpochyby prispieť k náležitému objasneniu veci je aj výsluch svedka. Osobitne v tejto súvislosti poukázala na nasledovné výpovede, v zmysle ktorých jednotliví svedkovia uvádzajú: i) Svedkyňa W. U.: „Potvrdila, že od zamestnávateľa žiadali za účelom zvýšenia bezpečnosti kamery a bezpečnostné brány, na čo im bolo povedané, že od toho sú predavačky, aby toto sledovali.“ (bod 14. Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 06.04.2018, sp. zn. 11Cpr/1/2012 (ďalej len ako „pôvodný rozsudok“); ii) Svedkyňa G. H.: „Žalovaná po prvej inventúre podpísala novú dohodu o hmotnej zodpovednosti a po tejto 1. inventúre vedeli, že na predajni sú nejaké problémy a viacero zamestnankýň chcelo odísť, alebo oni ich prepúšťali z pracovného pomeru.“ (bod 16. pôvodného rozsudku); iii) Svedkyňa M. G.: „Po prvej inventúre neboli vykonané žiadne opatrenia.“ (bod 18. pôvodného rozsudku); iv) Svedkyňa O. N.: „Sama zaplatila okolo 800,- Eur, čo bolo podľa nej neprípustné, keďže chodila do práce a zarábala iba na splácanie manka. Čo sa týka zabezpečenia predajne, žiadala o zavedenie kamerového systému, ale nebolo to nijako riešené, manažérka na to povedala, že to nemá ani jedna predajňa a neboli zavedené ani iné bezpečnostné opatrenia.“ (bod 20. pôvodného rozsudku). V zmysle bodu 9. napadnutého rozsudku sa navyše aj zo strany samotnej žalovanej konštatuje, že „opakovane upozorňovala na nedostatky pri bezpečnosti, pričom bola odmietnutá s tým, že to nefunguje ani na iných predajniach a dokonca sa chceli aj na nákup snímačej techniky poskladať.“ S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že nielen sama žalovaná, ale aj výpovede ostatných zamestnankýň svedčia o tom, že na prevádzke sa niečo deje a požadovali sprísniť bezpečnostné opatrenia a vytvorenie vhodných podmienok. Je teda absolútne nelogické, ako súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná preukázala také skutočnosti, na základe ktorých by sa mohla čiastočne či úplne zbaviť svojej zodpovednosti za vzniknutý schodok. Súd prvej inštancie k tomuto navyše uvádza, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané ani to, že jej zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami (bod 21. posledná veta, napadnutého rozsudku). S takýmito tvrdeniami sa však nemožno v žiadnom prípade stotožniť, a sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Na základe vyššie uvedených skutočností možno dôvodne tvrdiť, že žalobca ako zamestnávateľ

nevytvoril také pracovné podmienky, ktoré by zamestnancom umožňovali zabezpečovať ochranu im zvereného majetku, pretože nebol zabezpečený kamerový systém, nedostatočný možno hodnotiť tiež počet zamestnancov počas frekventovaných období, a zo strany zamestnávateľa neboli prijaté ani žiadne iné opatrenia na zamedzenie vzniku schodkov, ktoré v danej prevádzke neustále vznikali. Prevádzka (predajňa) takto nebola dostatočne zabezpečená proti krádežiam, či inej neoprávnenej manipulácii s tovarom a vedenie na sťažnosti zamestnancov, okrem iného aj žalovanej adekvátne nereagovalo. Tieto skutočnosti vyplývajú z vyjadrení nielen žalovanej, ale aj ďalších zamestnancov, ako aj zo schodku zisteného pri predchádzajúcich inventúrach napr. v čase, keď vedúcu predajne vykonávala predchádzajúce zamestnankyňa, inventúry zo dňa 15. - 16.05.2010, 28.05.2010, na zistenia ktorej zamestnávateľ zodpovedajúco nereagoval. Na nedostatky bol zamestnávateľ opakovane upozorňovaný, avšak napriek tomu z jeho strany k zabezpečeniu žiadnych opatrení nedošlo. S poukazom na uvedené má za to, že preukázala dôvody pre zbavenie sa svojej zodpovednosti za schodok v celom rozsahu, keďže preukázala, že tento vznikol bez jej zavinenia. Na správnosti tohto záveru nič nemení ani námietka žalobcu o účelovosti tvrdenia o nezabezpečení vhodných pracovných podmienok pre hmotne zodpovedných zamestnancov zo

strany zamestnávateľa s poukazom na to, že žalovaná skoršie inventúry nenamietala, a to ani v ostatných obdobných súdnych konaniach (viď aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 20.10.2013, sp. zn. 9Co/143/2012). Odhliadnuc od skutočností uvádzaných vyššie sa domnieva, že ani niektoré ďalšie skutočnosti neboli zo strany konajúceho súdu náležite objasnené, či posúdené správne, pričom len v krátkosti poukazuje na niektoré z nich: i) Inventúry neboli zo strany zamestnávateľa vykonávané riadne a v súlade so zákonom. Žalovaná bola zaradená do funkcie vedúcej predajne dňa 03.12.2007, a pracovný pomer jej trval do dňa 06.06.2010. Počas uvedeného obdobia došlo na prevádzke k skončeniu funkcií niektorých hmotne zodpovedných zamestnankýň, prípadne niektoré boli do pracovného pomeru prijaté, no inventúry neboli v tejto súvislosti v súlade so Zákonníkom práce nikdy riadne vykonávané tak, ako to predpokladá ust. § 184 ods. 1 Zákonníka práce. Dohodu o hmotnej zodpovednosti treba uzavrieť so všetkými pracovníkmi, ktorí majú prístup k prevzatým hodnotám a majú možnosť nimi disponovať (stanovisko Najvyššieho súdu SSR zo 4. júna 1981, sp. zn. Cpj 13/81, R 55/1984); ii) V čase vzniku schodku, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto súdnom konaní čerpal žalovaná na podnet manažérky pani H. niekoľko dní dovolenku, a to za účelom preverenia podozrenia, že pod jej kódom do pokladne boli stornované nákupy, čo je príčinou vzniku schodku. Po návrate z dovolenky jej pani H. s hlavným manažérom oznámili, že aj počas jej dovolenky boli pod jej prístupovým kódom do pokladne rušené nákupy, a to hlavne drahších voňaviiek, celkovo asi za 300,- EUR, pričom žalovaná počas dovolenky v predajni ani len nebola; ani napriek uvedenej skutočnosti však zamestnávateľ nevykonal príslušné bezpečnostné opatrenia; iii) Súd vôbec nezohľadnil dôležitú skutočnosť, že schodky vznikali na predmetnej prevádzke zamestnávateľa opakovane už v minulosti, a to tak za prítomnosti predchádzajúcej vedúcej prevádzky, tak za prítomnosti žalovanej, a podľa nej dostupných informácií aj za prítomnosti súčasnej vedúcej prevádzky; je absolútne neprijateľné, aby zamestnávateľ v tomto smere nevykonal na prevádzke žiadne bezpečnostné opatrenia, túto skutočnosť nezohľadnil, aj napriek viacerým a opakovaným sťažnostiam zamestnankýň sa tváril, že je všetko v poriadku a pravdepodobne predpokladal, že všetky zamestnankyne zrejme „kradnú“; v takomto prípade bol súd povinný rozhodnúť o tom, že žalovaná za spôsobený schodok nezodpovedá, čo však neurobil. Súd v tomto prípade vôbec nezohľadnil a neskúmal skutočnosť, ako je možné že od času poslednej inventúry t.j. z 15. - 16.05.2010, až do vykonania inventúry dňa 05. - 06.06.2010 vzniklo tak vysoké manko. Podľa judikatúry súdov (R 29/1961) v každom jednotlivom zúčtovacom období je manko samostatnou škodou a za každú škodu jestvuje osobitná zodpovednosť. Pre posúdenie uvedeného je dôležité každé jednotlivé inventarizačné obdobie, a je potrebné vychádzať z inventúry, ktorá bola v konkrétnom prípade posledná, t.j. 15. - 16.05.2010. Podotýka, že už v tomto čase vykonávali inventúru (aj podľa tvrdení samotného žalobcu) dvaja pracovníci z centrály a zamestnankyne predajne. Domnieva sa, že v prípade, ak by spôsobené manko malo pôvod už v minulosti, muselo byť v prípade vykonania tejto fyzickej inventúry už riadne zistené, resp. zistené vo výške vyššej ako 2.726,99 Eur. Ak teda predpokladá, že od poslednej inventarizácie, t.j. t.j. z 15. - 16.05.2010, až do vykonania inventúry dňa 05. - 06.06.2010 neuplynul ani len celý mesiac, je nepochopiteľné, aby bol zistený schodok v tak veľkej výške. Súd však v danom prípade celú situáciu nesprávne posúdil, všetky skutočnosti vo svojej vzájomnej súvislosti nezohľadnil, a žalovanú ani len čiastočne zodpovednosti nezbavil; v) Súd prvej inštancie vôbec pri posudzovaní pomeru zodpovednosti žalovanej neprihliadol na skutočnosť, že žalovaná nemôže byť zaviazaná k úhrade tak neprímeranej výšky zisteného schodku. V tomto prípade konajúci súd v rozpore s ust. § 189 ods. 2 a 3 Zákonníka práce nezohľadnil skutočnosť, že aj podiel zástupkyne prevádzky pri spoločnej zodpovednosti za schodok sa započítava v dvojnásobnej sume. Takouto zástupkyňou v danom prípade

bola bezpochyby W. U.. V tomto prípade neobstojí ani len argument súdu, že v iných súdnych konaniach sa táto funkcia danej zamestnankyni nepotvrdila. Súd konajúci vo veci v tomto prípade nevykonával žiadne vlastné zisťovanie, a túto skutočnosť vôbec pri určovaní podielu náhrady nevzal do úvahy. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa domnieva, že napadnutý rozsudok trpí skutkovými vadami, keďže bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. V tomto prípade došlo zo strany súdu síce k riadnemu vykonaniu dôkazov, avšak k ich nesprávnemu vyhodnoteniu. Súd prvej inštancie dôkazy a skutočnosti, ktoré mu boli stranami sporu predložené, a ktoré boli vykonané nesprávne posúdil (napr. nesprávne vyhodnotené predložené listinné dôkazy, nesprávne vyhodnotené svedecké výpovede, nesprávne posúdená platnosť Dohody o hmotnej zodpovednosti, nesprávne posúdená zodpovednosť žalovanej za vzniknutý schodok a pod.), čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu veci a nesprávnom posúdení zistených skutočností, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a aplikované právne normy nesprávne interpretoval (napr. s poukazom na neplatnosť Dohody o hmotnej zodpovednosti, zbavenie sa zodpovednosti zamestnanca, určovanie výšky podielu náhrady za spôsobený schodok žalovanej, a pod.). Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto prípade porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces spočíva práve vo vyššie uvedenom konaní konajúceho súdu prvej inštancie, kedy konajúci súd dôkladne neposúdil všetky okolnosti prejednávaneho prípadu, predložené dôkazy, vrátane svedeckých výpovedí, čím konajúci súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým došlo k porušeniu práva žalovanej na riadne vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Odhliadnuc od uvedeného navyše zastáva názor, že v konaní súdu prvej inštancie došlo okrem iného aj opätovne k porušeniu práva žalovanej na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Napadnutý rozsudok nemá opätovne dostatočné a objektívne odôvodnenie, ktoré je podstatnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia a súd prvej inštancie v tomto smere opakovane pochybil a porušil právo žalobcu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Konkrétne uvádza, že súd prvej inštancie opätovne riadne nezdôvodnil: i) na základe akých skutočností a dôkazov dospel k záveru, že žalovaná má povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách (pozn. súd prvej inštancie len opakovane citoval niektoré z vyjadrení strán sporu a svedeckých výpovedí); ii) na základe čoho mal súd prvej inštancie nárok žalobcu za preukázaný (pozn. súd prvej inštancie neuviedol konkrétne dôkazy, z ktorých pri posudzovaní nároku žalobcu vychádzal); iii) ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán (pozn. konajúci súd neuviedol ako sa vysporiadal s jednotlivými argumentmi žalovanej napríklad o tom, že zo strany zamestnávateľa neboli riadne zabezpečené vhodné podmienky pre hospodárenie so zverenými hodnotami); iv) ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, a z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil (pozn. konajúci súd neuviedol samotné posúdenie jednotlivých dôkazov, neuviedol, ktoré boli preukázané, ktoré neboli sporné, ani ktoré boli pre neho rozhodujúce). Súd prvej inštancie opätovne dôkladne popísal priebeh konania, zrekapituloval doplnené vyjadrenia svedkov a znalca, citoval príslušné zákonné ustanovenia ktoré použil, no odpovede na právne významné otázky v zmysle vyššie uvedeného vo svojom rozhodnutí znova neuviedol. Súd prvej inštancie v danom prípade len stroho konštatoval, že žalovaná v konaní nepreukázala také skutočnosti, na základe ktorých by sa mohla čiastočne či úplne zbaviť zodpovednosti za predmetný schodok. Jediné odôvodnenie v tejto súvislosti predstavuje bod 24. Aj toto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je však vo veľkej miere založené výlučne na výňatkoch zo svedeckých výpovedí. Je pochopiteľné, že takéto odôvodnenie zo strany súdnej authority je neprípustné. Na základe vyššie uvedených skutočností vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie je založené výlučne na bode 24. a 30. napadnutého rozsudku (pozn. odhliadnuc od toho, že aj toto odôvodnenie možno spochybňovať), čo nemožno v žiadnom prípade považovať za dostatočné. V ostatných prípadoch súd prvej inštancie len poukazuje na jednotlivé prednesy strán sporu, svedecké výpovede, či výpovede znalca, podáva výklad k zákonnej právnej úprave a citovaným zákonným ustanoveniam, avšak v žiadnom prípade neuviedol svoju vlastnú právnu úvahu, z ktorej pri posudzovaní prejednávanej veci vychádzal. Takéto rozhodnutie nemožno v žiadnom prípade považovať za preskúmateľné. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V tomto prípade je nepochybné, že napadnutý rozsudok uvedené atribúty nespĺňa. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR. Na základe skutočností uvádzaných v tomto odvolaní má v prejednávanej veci za to, že konajúci súd sa v konaní nevysporiadal so všetkými

relevantnými skutočnosťami, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie súdu, a odôvodnenie napadnutého rozsudku, a navyše svoje rozhodnutie opätovne riadne nezdôvodnil. Nesprávny postup súdu, na ktorý poukazuje v tomto odvolaní má v tomto konaní takú intenzitu, že celé súdne konanie sa javí ako nespravodlivé, na základe čoho možno bezpochyby konštatovať porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Okrem iného sa domnieva, že súd prvej inštancie svojím postupom porušil právo žalovanej na spravodlivý proces aj v podobe vydania prekvapivého rozhodnutia, ktoré nebolo vzhľadom na povahu veci dôvodné očakávať. Je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na povahu veci žalovaná dôvodne očakávala, že o veci bude rozhodnuté obdobne ako obvykle vo veciach skutkovo a právne podobných, čo sa však v danom prípade nestalo. Záverom poukázala aj na bod 22. a 23. napadnutého rozsudku, kedy súd prvej inštancie poukazuje na iné, obdobné súdne konania, v ktorých žalovaná svoje vyvinenie zo zodpovednosti za vzniknuté schodky nepreukázala. Dovoľuje si však upovedomiť konajúci súd, že na predmetné súdne konania sa nemožno v tomto prípade odvolávať, a závery z predmetných súdnych konaní premietat' do tohto súdneho konania. V danom prípade išlo o samostatné súdne konania (pozn. nedošlo k spojeniu veci), ktorých predmetom bolo samostatné, osobitné dokazovanie. Súd prvej inštancie bol povinný v tomto súdnom konaní sám vykonať dôkazy posúdiť, zhodnotiť a zaujať svoje vlastné stanovisko v prejednávanej veci. Je neprijateľné, aby si konajúci súd v tomto prípade osvojil závery iných súdnych konaní, ktoré sa týkali iného posudzovaného obdobia a iných skutočností (pozn. manko v tak veľkej výške nebolo predmetom iných súdnych konaní, toto sa neobjavilo až po tom, čo žalovaná navrhla ukončenie pracovného pomeru, a pod.). K uvedenému však zo strany konajúceho súdu nedošlo. Na základe vyššie uvedených skutočností sa v celom rozsahu pridrižiava svojich doterajších vyjadrení a rozsudok napáda v celom rozsahu. Na základe vyššie uvedené navrhovala, aby odvolací súd po preskúmaní v zmysle ust. § 390, písm. a) CSP rozhodol vo veci sám a napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietá.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že konanie v predmetnej veci prebieha viac ako 8 rokov. Okrem tohto sporu sa viedlo množstvo súdnych sporov vo veciach úzko spojených s týmto konaním. Išlo o žaloby žalobcu voči žalovanej vo veci náhrady škody spôsobenej schodkom na zverených hodnotách z inventúry tovaru zo 16.5.2010, manka z inventúry pokladne z mája 2010 a o žaloby voči ostatným členkám kolektívu spoločne hmotne zodpovedných zamestnankyň vo veciach náhrady škody zo schodku na zverených hodnotách zistených inventúrou tovaru dňa 16.5.2010 a voči p. U. vo veci náhrady škody z manka zisteného inventúrou pokladničnej hotovosti z mája 2010. Dohoda o hmotnej zodpovednosti bola opakovane preskúmaná súdmi - prvoinštančným aj odvolacím, nikdy súdy nezistili dôvody jej neplatnosti. K samotnému odvolaniu má jednu zásadnú pripomienku. Právna zástupkyňa prevzala zastupovanie a odvolanie vypracovala bez toho, aby si spis riadne naštudovala, oboznámila sa so všetkými dôkazmi, výpoveďami svedkov a strán, podaniami doterajších právnych zástupcov. Vychádzala len zo samotného rozsudku a poukazom na málo relevantné dôkazy a bez údajov zo spisu dospela k záverom široko komentovaným vo svojom odvolaní. Žalovaná v prvej časti namietala odvolací dôvod, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K tomuto dôvodu priradila niekoľko argumentov. K namietanej okolnosti nedostatku platnosti dohody o hmotnej zodpovednosti uvádza, že takéto vyhotovenie dohody o hmotnej zodpovednosti bez podpisu jedného z účastníkov dohody je pre neho novinkou. On disponuje originálom tejto dohody, kde sú riadne obaja účastníci podpísaní. Aj do súdneho spisu založil dohodu opatrenú podpismi oboch strán. Preto považuje v odvolaní predložený dôkaz za novotu (§ 366 CSP). Nakoľko nejde o novotu, ktorá by sa týkala procesných podmienok, ani sa netýkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o novotu, ktorú by strana nemohla bez vlastnej viny uplatniť pred prvoinštančným súdom, mohla by byť takéto novota prípustná v odvolacom konaní len v prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ktorý ale žalovaná neuplatnila. Vzhľadom na doterajší priebeh konania, prednesy strán, návrhy na doplnenie dokazovania a tiež s poukazom na záverečnú reč PZ žalovanej je zrejmé, že novopredložený dôkaz mohol byť v konaní uplatnení, platnosť dohody o hmotnej zodpovednosti mohla byť spochybnená, čo sa však nestalo, a to ani zo strany žalovanej ani zo strany jej PZ. Preto navrhuje, aby sa odvolací súd týmto novým dôkazom nezaoberal, odmietol ho a vychádzal iba z dôkazov založených v súdnom spise pred vynesení rozsudku. Ostatné závery týkajúce sa neplatnosti dohody o hmotnej zodpovednosti vychádzajú z neznalosti spisu a v ňom obsiahnutých dôkazov a vyjadrení. Súd nevedel dokazovanie v súvislosti s pracovným pomerom, pretože o platnom uzavretí pracovnej zmluvy neboli medzi stranami žiadne pochybnosti. Podobne sa postupovalo aj pri posudzovaní dohody o hmotnej zodpovednosti. Sporné medzi stranami zostali teda len správnosť inventúry a výšky zisteného manka a jednotlivé exkulpačné dôvody. Súd teda nemal dôvod skúmať a posudzovať tie okolnosti, ktoré medzi sporovými stranami neboli sporné. Druhá okolnosť -

nevytvorenie vhodných podmienok pre hospodárenie so zverenými hodnotami podľa neho neobstojí. Žalovaná nepreukázala, že by riadne a dôvodne požadovala od žalobcu vytvorenie iných- podľa nej lepších podmienok. Všetky tvrdenia boli len v polohe ústnych - neformálnych návrhov, ktorých vážnosť a dôvodnosť nebolo možné posúdiť. Zamestnávateľ vytvoril pre svoje zamestnankyne štandardné podmienky, technické riešenie zodpovedalo vtedy bežným štandardom v obdobných prevádzkach žalobcu, ale aj iných porovnateľných zamestnávateľov. Tovar na predajni bol dostatočne zabezpečený proti krádeži. Hodnotnejší tovar (ktorý tvoril hlavnú zložku schodku) bol v uzavretých vitrínach za pultom bez priameho prístupu zákazníkov, predajňa nehlásila žiadne krádeže. Nie je pravdou tvrdenie, že na predajni neboli zavedené bezpečnostné opatrenia. Neboli akurát akceptované prehnané požiadavky zamestnankýň na špeciálne technické. resp. personálne vybavenie predajne (kamerový systém - okrem nákladov na jeho vybudovanie by vyžadoval jednu pracovnú silu na neustále sledovanie monitorov, zmluva s SBS - títo by suplovali povinnosti samotných zamestnankýň a na tak malej predajni by bola táto služba neefektívna- skenovací systém bol v tej dobe novinkou a na tak malých predajniach nie je bežný ani dnes.) Žalovaná nepreukázala žiadny ňou citovaný dôvod zo stanoviska Najvyššieho súdu SSR zo 4. júna 1981. sp. zn. Cpj 13/81, R 55/984. Žalobca vytvoril podmienky zamestnancom na to, aby sa o zverené hodnoty mohli riadne starať a chrániť ich. Primeraný počet zamestnancov na predajni nebol spochybný, opatrenia po zistení rozdielov zamestnávateľ prijal. Žalovaná sa stala vedúcou predajne potom, čo sa na predajni zistil vysoký schodok, ktorý zapríčinila predošlá vedúca predajne (preto nebol rozpočítaný medzi ostatné členky kolektívu spoločne hmotne zodpovedných zamestnankýň). Manko zistené inventúrou v máji 2010 nebolo extrémne vysoké, napriek tomu sa kolektív v predajni rozhádala, svoje povinnosti si prestal plniť. Pred odchodom žalovanej zo zamestnania bola vykonaná inventúra. Na základe jej výsledku žalobca potom skončil pracovný pomer so všetkými zamestnankyňami na tejto predajni. Nie každé požiadavky zamestnanca na zvýšenie zabezpečenia predajne proti krádežiam je možné považovať za exkulpačný dôvod. Manko na predajni nebolo spôsobené krádežami tovaru zo strany tretích osôb. Tovar v hodnote viac ako 10.000 eur nemohol byť počas 19 dní odcudzený zákazníkmi bez toho, aby si to predavačky, riadne si plniace svoje povinnosti nevšimli. Veľkú časť manka tvoril tovar, ktorý nebol zákazníkom bežne prístupný, bol umiestnený za pultom, kde bola obsluha predajne. Napokon aj vyšetrowanie začaté na základe trestného oznámenia, ktorá podala sama žalovaná, nič nepreukázalo. Jednou z povinností predavačiek bol aj dohľad nad zákazníkmi v predajni. Pretože nebol hlásený žiadny prípad krádeže, nebol dôvod zvyšovať bezpečnostné opatrenia. Žalovaná v odvolaní argumentuje tým, že upozorňovala zamestnávateľa na možný vznik schodku. Už neuvádza akým spôsobom. V konaní žalovaná opakovane upozorňovala na to, že k schodku došlo tým, že sa nesprávne stornovával nákup tovaru a to aj pod jej prístupovým kódom do pokladne, čo jej mala údajne potvrdiť regionálna manažérka - svedkyňa G. H.. Pri výsluchu, ktorého sa pr. zástupkyňa žalovanej nezúčastnila, svedkyňa poprela, že by sa tak stalo. Z dokumentácie z elektronickej registračnej pokladnice vyplýva (je súčasťou spisu), že k storno nákupom dochádzalo. Nebol preukázaný jediný prípad kedy by zákazník tovar nevrátil napriek stornovaniu predajnej transakcie. Okrem toho objem všetkých storno nákupov počas celého medziinventarizačného obdobia nebol ani v objeme 10 % zisteného schodku (a nie všetky stornonákupy možno automaticky považovať za podvodné s cieľom poškodiť zamestnávateľa a obohatiť iného), preto storno nákupy nemohli byť príčinou schodku. Prípadná škoda, ktorá by bola spôsobená týmto konaním predavačiek, zakladá nárok zamestnávateľa na náhradu škody. Žalovaná neprodukovala žiadny dôkaz, ktorý by z nesprávneho postupu usvedčoval ktorúkoľvek z ostatných zamestnankýň. Žalovaná teda nepreukázala v konaní, že by sa vyvinila zo zodpovednosti za škodu. Neuviedla, aké iné nedostatky mal zamestnávateľ odstrániť dodatočným umiestnením zariadení na zabránenie krádeži, keď k žiadnej krádeži dovtedy na predajni nedošlo. Inštaláciou kamier by sa navýšil stav obsluhy predajne o operátora, inštalácia skenovacieho zariadenia bola nákladná, zamestnanie strážnej služby by takisto neúmerne zaťažilo nákladovú stranu, pričom by všetky takéto opatrenia len nahrádzali povinnosti predavačiek. Samotná predajňa nevykazovala vysokú zaťaženosť zákazníkmi, teda situácia v nej aj vzhľadom na usporiadanie regálov bola prehľadná a zabezpečovala predavačkám dostatočný prehľad o zákazníkoch a umožňovala im efektívne kontrolovať im zverené hodnoty. Napokon, tvrdenia žalovanej v bode 1.3 sú úplne mimo realitu. nezodpovedajú výsledkom dokazovania. Bolo jednoznačne preukázané znaleckým dokazovaním, že inventúra bola vykonaná správne a jej výsledky boli zaúčtované v súlade so zákonom o účtovníctve. Tvrdenie žalovanej, že v súvislosti s odchodom a príchodom niektorých predavačiek na pracovisko neboli inventúry riadne vykonané je lož. Odhliadnuc od skutočnosti, že okrem tejto konštatácie žalovaná neuviedla jediný prípad, kedy sa tak v minulosti údajne malo stať uvádza, že táto námietka by mala relevanciu len v prípade, ak by do predajne nastúpila alebo by odišla z predajne zamestnankyňa v priebehu medziinventarizačného obdobia (teda medzi 15.5.2010 a 3.6.2010), pretože začiatok a koniec obdobia, kedy ku škode došlo

je ohraničený dvomi inventúrami tovaru na predajni. V danom období ale nebola na predajni žiadna zmena v personálnom obsadení. Tvrdenia uvedené v bode 1.3. ii) sú takisto nepravdivé. Svedkyňa H. nepotvrdila tvrdenie žalovanej, že by jej po návrate z dovolenky omámila, že pod jej kódom niekto stornoval akékoľvek nákupy, tobôž nie konkrétne druh tovaru - parfumy za 300 Eur. On nevie, kto je to ten hlavný manažér, takáto osoba nikdy nebola v konaní zmienená, jediným hlavným manažérom je konateľ a spoločník žalobcu, tento žalovaný nepozná a nevie či sa s ňou niekedy vôbec osobne stretol. Takže všetky tvrdenia v tomto bode sú len fabulácie žalovanej a nevychádzajú z vykonaného dokazovania. K tvrdeniam o permanentných schodkoch zistených inventúrami pred nástupom žalovanej do funkcie, po jej nástupe do funkcie a po jej skončení pracovného pomeru u žalobcu sa už čiastočne vyjadril. Manko zistené pred jej nástupom do funkcie vedúcej predajne spôsobila bývalá vedúca predajne, preto jej bolo v plnej miere zosobnené a túto škodu v splátkach aj uhradila. Po zistení tohto manka nastúpila žalovaná do funkcie vedúcej predajne. K mankám zisteným v máji a júni, kedy dosiahlo manko obrovské rozmery už uviedol, že žalobca všetky zamestnankyne na tejto predajni prepustil z pracovného pomeru. Či dochádza k mankám aj pri súčasnej vedúcej predajne, takéto dokazovanie sa nevedlo a žalovaná neprodukovala v tomto smere žiadne dôkazy, takže ide len o jej ďalšiu fabuláciu. Z takejto umelej a vymyslenej konštrukcie potom vytvára závery o povinnosti súdu rozhodnúť v prospech žalovanej. K skutočnostiam uvádzaným v bode 1.3 iv) uvádza, že len vďaka tomu, že právny zástupca nenahliadol do súdneho spisu mohol v odvolaní uviesť nezmysel, že súd neskúmal skutočnosť, ako je možné, že za obdobie medzi dvomi inventúrami, teda za 3 týždne vzniklo tak vysoké manko. Súd žiadal znalca, aby sa pokúsil zistiť, ako k tomuto manku došlo, čo bolo príčinou jeho vzniku. Znalec svoju odpoveď oprel o špekuláciu jeho zamestnankyne, ktorá v snahe vyjsť v ústrety znalkyni jej predniesla svoju hypotézu o tom, ako inak, ako rozkradnutím zásob v medziinventarizačnom období, mohlo prísť k manku. Tento mechanizmus (nesprávna inventarizácia v dňoch 15. - 16.5.2010) poprela vo svojej výpovedi sama žalovaná, ktorá potvrdila, že tovar, ktorý chýbal pri inventúre 5.6. - 6.6.2010 sa preukázateľne na predajni nachádzal pri inventúre 15.5. - 16.5.2010. Teda poprela, že by nesprávne vykonala pôvodnú inventúru. Takto sa špekulácia p. R. úplne vyvrátila. Okrem toho žalovaná namietala možnosť, že niekto z centrálnej spoločnosti machináciami v skladovej evidencii umelo navýšil manko tým, že na skladovú kartu predajne "dopísal" tovary, ktoré na predajňu nikdy neboli dodané a ktoré sa potom objavili ako chýbajúce pri inventúre. Aj túto možnosť mala žalovaná možnosť sama preveriť a žalobca jej poskytol aj priestor na jej osobnú kontrolu. Bol to sám žalobca, ktorý vyzýval právneho zástupcu žalovanej, aby si určil termín, kedy chce kontrolu vykonať. Boli pripravené všetky počítačové zostavy, boli pripravené príjemky tovaru na predajňu podpísané, resp. potvrdené samotnou žalovanou, boli pripravené skladové karty. Všetka práca pri vyberaní z archívov spoločnosti a z databáz spoločnosti bola zbytočná. Žalovaná sa svojvoľne a bez akéhokoľvek zdôvodnenia nezúčastnila tejto kontroly. Vylučuje sebemenšie machinácie z databázami a žiadny dôkaz pripúšťajúci machinácie nebol ani vykonaný. Žalobca doteraz viedol stovky súdnych konaní po celom Slovensku a nikdy nebolo žiadnym znalcom preukázané pochybné vedenie účtovníctva. Žalovaná tiež uviedla, že k manku mohlo dôjsť aj krádežou tovaru. Za tým účelom podala aj trestné oznámenie, ktoré ale nič také nepreukázalo. Žiadne ďalšie možnosti, ako k manku mohlo dôjsť už žalovaná neidentifikovala, žiadne dokazovanie v tomto smere nenavrhol. On nemá zákonnú povinnosť skúmať príčiny vzniku manka, avšak napriek tomu tak urobil, žiaľ bezvýsledne. Z výpovedi a jednotlivých podaní ostatných zamestnankýň, s ktorými viedol spory o náhradu škody z titulu zisteného manka na zverených hodnotách zisteného inventúrou z 5.6.-6.6.2010, ale vyplýva, že samotné zamestnankyne sa medzi sebou a bez dôkazov obviňovali z krádeže tovaru. Pretože tieto dôvody uvádzali už aj po oznámení výsledkov inventúry, všetky boli prepustené z pracovného pomeru. Keďže nebolo možné ustáliť interným vyšetrovaním, ani vyšetrovaním orgánov činných v trestnom konaní skutočného vinníka tak vysokého manka, musel postupovať podľa ustanovení zákonníka práce a rozpočítat manko na jednotlivé zamestnankyne podľa kľúča definovaného v zákonníku práce. Otázka postavenia W. U. v predajni a jej funkčného zaradenia skúmali súdy už v predchádzajúcich konaniach (4C/16b'2011, 6C/99/2011) a to aj v rámci odvolacích konaní. V žiadnom konaní nedospel zákonný sudca. resp. senát odvolacieho súdu k záveru, že W. U. vykonávala funkciu zástupkyne vedúcej predajne, resp. že by popis jej pracovných činností zodpovedal pracovnému zaradeniu zástupkyne vedúcej predajne. Ak teda súd vyhodnotil, že právoplatnými rozhodnutiami súdov v iných avšak súvisiacich konaniach, nebola D. U. uznaná ako zástupca vedúcej predajne, potom postupoval správne. K ďalšiemu tvrdeniu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam uviedol, že v konaní žalovaná (zastúpená viacerými právnymi zástupcami) nikdy nespochybnila platnosť pracovnej zmluvy. Teda otázka existencie pracovného pomeru nebola sporná. Žalovaná sama ani prostredníctvom svojich právnych zástupcov nespochybnila dohodu o hmotnej zodpovednosti. Takže ani táto otázka nebola sporná. Súd sa teda týmito otázkami nemusel zaoberať,

pretože nie je povinný skúmať otázky, na ktoré majú sporové strany zhodný názor a vychádza teda z ich zhodných tvrdení. Spornými otázkami sa samozrejme zaoberal a po ich identifikácii vyzval strany, aby zvolili vhodné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, teda aby navrhli dôkazy, ktoré má súd vykonať. Z ustanovení CSP je zrejmé, že dokazovanie končí a možnosť použiť prostriedky obrany alebo útoku je možné len do vyhlásenia rozsudku (v záverečných rečiach). V odvolacom konaní predkladať nové dôkazy. resp. vyhlasovať za sporné okolnosti, ktoré pred vydaním rozsudku sporné neboli sú novoty v odvolacom konaní a tieto sú prípustné len výnimočne, čo v tomto prípade nebolo splnené. Odlišné posúdenie sporných otázok, ako sa dožaduje žalovaná je možné v odvolacom konaní vykonať. Domnievam sa však, že žalovaná vydáva subjektívne pocity za preukázané fakty a dôkazy zo súdneho spisu účelovo prispôsobuje a mení tak, aby vyhovovali jej argumentácii. Domnieva sa, že skutkový stav bol náležite súdom zistený a dôkazy boli vyhodnotené správne. K odvolaciemu dôvodu, že súd vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že súd pri rozhodovaní použil správne právne normy a tieto aj právne konformným spôsobom aplikoval. K poslednému dôvodu uviedol, že zostáva na posúdení odvolacím súdom či prvoinštančný rozsudok je arbitrárny alebo nie. Je zrejmé, že v konaní neúspešná strana sa domáha čo najpodrobnejšieho zdôvodnenia akýchkoľvek aj tých najmenších podrobností a nevýznamných skutočností, pretože len tak môže dúfať v zmenu rozhodnutia. Považuje rozsudok za zrozumiteľný, právnu argumentáciu súdu za dostatočnú a opis skutkových zistení za správny. Nemyslí si, že každá pochybnosť žalovanej musí byť okomentovaná v odôvodnení. Ak súd nezistil žiadne exkulpačné dôvody nemusí podrobne rozpisovať prečo každý jeden exkulpačný dôvod odmietol. Súdom na pojednávaniach vyslovil svoje právne posúdenie veci, upozorňoval, a to opakovane, strany na možnosť predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Ak niektorý z exkulpačných dôvodov neprijal, mala možnosť žalovaná argumentovať a domáhať sa ďalšieho dokazovania, čo však neurobila. Podobne postupovala žalovaná a jej právny zástupca aj pri ostatných skutkových okolnostiach. Doteraz nevie z čoho vychádzala žalovaná napr. pri spochybnení záveru súdu o tom, že D. U. nevykonávala funkciu zástupkyne vedúcej predajne. Logické by bolo, ak by v konaní, alebo odvolaní uviedla, z ktorých povinností, ktoré jej vyplývali z popisu práce vyplýva, že bola fakticky zaradená na funkciu inak zodpovedajúcu funkcii zástupcu vedúcej predajne. Toto žalovaná neurobila. Keďže neargumentovala pred súdom (a ani teraz v odvolaní) týmto spôsobom, nemal ani súd možnosť identifikovať myšlienkové pochody žalovanej, ktoré z činností sú podľa nej sporné a ktoré nie. Ak by mal v odôvodnení podrobne opísať každú jednotlivú pracovnú povinnosť D. U. a porovnať ju s povinnosťou žalovanej, rozhodnutie by muselo mať stovky strán. Tiež vyvodzovať arbitrárnosť rozhodnutia z toho, že súd nedostatočne odôvodnil vplyv stornonákupov na zistené manko je chybné. Žalovaná povrchnou argumentáciou nedáva návod ani odvolaciemu súdu, prečo by mal odvolaniu vyhovieť. V spise je zoznam všetkých stornonákupov v medziinventarizačnom období. Ak mal byť spochybnený záver súdu o zodpovednosti žalovanej za škodu, potom je logické, že žalovaná uvedie v odvolaní, že napr. stornonákupom zo dňa DD.MM.RRRR. ktorým sa stornoval nákup položky xxxxx v sume yyy,- sa prekrylo ukradnutie tovaru z predajne, pretože tento tovar si zákazník ponechal, nevrátil ho a peniaze za stornonákup si predavačka XY ponechala pre vlastnú potrebu. Žiadať prvoinštančný súd, aby túto argumentáciu vytvoril bez akéhokoľvek podnetu zo strany žalovanej a bez opory v dokazovaní je neprimerané. Ak žalovaná chcela namietat správnosť vykonania inventúry a teda aj správnosť výšky zisteného schodku, mohla si dať vypracovať kontrolný znalecký posudok, v ktorom by znalec dospel k odlišným záverom ako znalec p. Bojničanová v súdnom konaní. Výška takto zisteného schodku síce môže byť pre žalovanú nepochopiteľná, ale subjektívne vnímanie nemôže v argumentácii zvíťaziť proti znaleckému posudku, ktorý navyše žalovaná ani nenapadla. Aj k bezpečnostným opatreniam sa žalovaná vyjadruje veľmi neurčito a vágne. Podrobne opisuje aké požiadavky na zvýšenie bezpečnosti predavačky mali voči zamestnávateľovi. Odhliadnuc od skutočnosti, že sa nedá preukázať kedy a čo požadovali, žalovaná neuviedla čo by sa tým malo zlepšiť. Ak totiž v predajni dochádzalo k častým krádežiam (čo sa nepreukázalo), mala uviesť prípady nahlásených krádeží. Ak mali bezpečnostné prvky zabezpečiť predajňu pred iným nebezpečenstvom ako odcudzením, mala uviesť aké nebezpečenie zvereným hodnotám hrozilo (napr. hlodavce, spodná voda, padajúca omietka a pod.) a z čoho toto nebezpečenie odvodzovala. Len požadovanie vyššieho stupňa zabezpečenia bez zjavného dôvodu nemôže byť exkulpačným dôvodom a ako odvolací dôvod je samoučelné a právne neúčinné. Bez argumentácie žalovanej, čo považuje za sporné a z akého dôvodu sa za sporné v konaní javilo, sa za sporné nepovažuje nič. Preto aj odôvodnenie rozhodnutia súdu reagovalo len na zákonné podmienky priznania nároku na náhradu škody a nesporné okolnosti boli zdôvodnené menej podrobne. Podaným odvolaním žalovaná len prekrýva dlhoročnú nečinnosť v konaní a povrchnosť v práci s dôkazmi vykonanými pred súdom. Nekonečné predlžovanie sporu odvolaniami neobsahujúcich konkrétne argumenty podložené dôkazmi zo súdneho spisu považuje za zneužívanie

práv, ktoré zákon stranám sporu priznáva. Vzhľadom na zjavnú bezdôvodnosť odvolania navrhoval, aby odvolací súd odvolanie zamietol a napadnutý rozsudok potvrdil.

8. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že aj naďalej trvá na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré uvádza v podanom odvolaní, ako aj v predmetnom súdnom konaní. Má aj naďalej za to, že nárok žalobcu, ktorý si žalobca uplatňuje prostredníctvom tohto súdneho konania je neopodstatnený. Skutočnosť, že súd prvej inštancie v konaní vôbec neskúmal a neposúdil platnosť Dohody o hmotnej zodpovednosti žalovanej zo dňa 03.12.2007 (ďalej len ako „Dohoda o hmotnej zodpovednosti“) považuje za kľúčovú vo veci posúdenia nároku žalobcu. Má aj naďalej za to, že Dohoda o hmotnej zodpovednosti, v ktorej nie je vôbec uvedené miesto, resp. adresa konkrétnej prevádzky, vo vzťahu ku ktorej sa Dohoda o hmotnej zodpovednosti žalovanej uzatvára, ako ani dátum jej účinnosti, a navyše táto ani len neobsahuje vlastnoručný podpis žalobcu ako zamestnávateľa nemôže byť v žiadnom prípade platná! V tomto smere je dôvodné predpokladať, že žalobca na pokyn svojho právneho zástupcu pred začatím súdneho konania mohol znenie Dohody o hmotnej zodpovednosti, ktoré mal k dispozícii dodatočne podpísať, avšak žalovaná disponuje Dohodou o hmotnej zodpovednosti, na ktorej sa nachádza len pečiatka žalobcu ako zamestnávateľa, čo v žiadnom prípade nemôže byť dostatočné pre platné uzavretie Dohody o hmotnej zodpovednosti (pozn. uvedené bolo zo strany žalovanej predložené do súdneho konania). Žalobca v podanom vyjadrení žalobcu zo dňa 01.06.2020 v tejto súvislosti uvádza, že závery žalovanej týkajúce sa neplatnosti dohody o hmotnej zodpovednosti vychádzajú z neznalosti spisu a v ňom obsiahnutých dôkazov a vyjadrení, kedy uvádza, že o platnom uzavretí dohody neboli medzi stranami sporu žiadne pochybnosti. Uvedené tvrdenie považuje za absolútne irelevantné, nakoľko skutočnosť, že právna zástupkyňa žalovanej nenahliadla do spisu nemení nič na obsahu Dohody o hmotnej zodpovednosti, ktorá bola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená, a z ktorej jasne vyplýva, že táto neobsahuje zákonom požadované náležitosti, ktoré by vôbec zakladali jej platnosť. Súd prvej inštancie sa uvedenou skutočnosťou vôbec nezaoberal, a v odôvodnení svojho rozhodnutia na túto skutočnosť vôbec neprihliadol. Navyše v tejto súvislosti uvádza, že v prejednávanej veci je medzi stranami sporu okrem iného sporná aj tá skutočnosť, či žalovaná preukázala také skutočnosti, ktoré by ju v zmysle ust. § 182 ods. 3 Zákonníka práce zbavovali celkom, alebo aspoň čiastočne zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách z dôvodu, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Žalobca v podanom vyjadrení tvrdí, že žalovaná nepreukázala, že by riadne a dôvodne požadovala od žalobcu vytvorenie iných, podľa nej lepších podmienok. Podľa žalobcu boli všetky tvrdenia len v polohe ústnych - neformálnych návrhov, ktorých vážnosť nebolo možné posúdiť. Podľa názoru žalobcu, žalobca vytvoril pre svoje zamestnankyne štandardné podmienky, pričom technické riešenie údajne zodpovedalo vtedy bežným štandardom v obdobných prevádzkach žalobcu. S uvedeným tvrdením žalobcu sa však rovnako nemožno stotožniť. Nie je pravda, že skutočnosť, že riadne a dôvodne požadovala od žalobcu vytvorenie iných, podľa nej lepších podmienok nepreukázala. Veď aj sám žalobca tvrdí, že takéto požiadavky, boli „len“ v polohe ústnych návrhov, a teda z uvedeného vyplýva, že nejaké požiadavky tam predsa len museli byť. V tomto prípade sa bežne za dôkazné prostriedky v súdnom konaní považujú aj výpovede jednotlivých svedkov, pričom v podanom odvolaní vyslovene poukázala na jednotlivé výpovede svedkov, z ktorých vyplýva, že zlepšenie podmienok nebolo zo strany žalovaného, napriek viacerým žiadostiam zamestnankyň, či žalovanej riešené. Ak v prípade predmetnej prevádzky, na ktorej pracovala dochádzalo k opakovaným vznikom schodku, je viac ako logické, že by malo byť práve aj v záujem žalobcu prijať na predmetnej prevádzke zvýšenie bezpečnostných opatrení smerujúcich k ich zamedzeniu. Odvolávanie sa žalobcu na iné prevádzky v tomto prípade vôbec nie je relevantné, nakoľko k opakovaným vznikom schodku dochádzalo práve na prevádzke, na ktorej pracovala ona. Bolo teda povinnosťou žalobcu, aj napriek možným zvýšeným nákladom (ktorým sa žalobca zrejme snažil vyhnúť) požiadavkám zamestnankyň vyhovieť, a dodatočné bezpečnostné opatrenia zabezpečiť. Opakuje, že v tomto prípade žalobca ako zamestnávateľ ani len neprejavil žiadnu snahu takúto situáciu riešiť s vedomím, že v prípade vzniku akéhokoľvek schodku mu predsa tento bude aj tak nahradený zo strane hmotne zodpovedných zamestnancov. S poukazom na uvedené má za to, že preukázala dôvody pre zbavenie sa svojej zodpovednosti za schodok v celom rozsahu, keďže preukázala, že tento vznikol bez jej zavinenia. Má za to, že v predmetnom súdnom konaní je nepochybné, že žalobca sa neustále odvoláva len na existenciu Dohody o hmotnej zodpovednosti domnievajúc sa, že v prípade jej uzavretia mu zrejme patrí bezpochybné právo na náhradu vzniknutého schodku. V tomto prípade však bolo potrebné, aby súd konajúci vo veci v prvom rade posúdil platnosť Dohody o hmotnej zodpovednosti (k čomu však nedošlo), nakoľko v tomto prípade by dospel k záveru, že Dohoda o hmotnej zodpovednosti ako taká ani len nemôže byť platná, a teda nárok žalobcovi nemožno priznať. Navyše platí, že ak zamestnanec upozorní zamestnávateľa na nedostatky pri vytvorení vhodných podmienok na hospodárenie so zverenými hodnotami, a tento ich bez zbytočného

odkladu neodstráni (napr. nedostatočné zabezpečenie predajne proti krádeži a pod.); táto skutočnosť je bezpochyby skutočnosťou, ktorá zbavuje zamestnanca zodpovednosti za schodok vždy aspoň čiastočne (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 10 Sžo 261/2015). Je nepochybné, že na základe vyššie uvedených skutočností, ako aj na základe podaného odvolania, v takomto prípade nemožno žalobcovi uplatňovaný nárok priznať a súd prvej inštancie nedospel k spravodlivému súdnemu rozhodnutiu. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovala, aby odvolací súd rozhodol vo veci sám a napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietla.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovanej a po nariadení odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, na ktorom v potrebnom rozsahu v zmysle § 384 CSP doplnil dokazovanie, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v konečnom dôsledku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Odvolací súd po preskúmaní predmetnej veci a potom čo zistil, že v spise sa nenachádza Dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 03.12.2007, z ktorej pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie (v spise sa nachádzala Dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 15.07.2007) vyzval žalobcu na predloženie Dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 03.12.2007 a nariadil pojednávanie. Žalobca odvolaciemu súdu predložil Dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 15.05.2010, z ktorej ale odvolací súd nemohol vychádzať, nakoľko táto sa v spise nenachádzala a nebola ani predložená do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené. Preto odvolací súd na nariadenom pojednávaní doplnil dokazovanie, a to vykonaním dokazovania listinným dôkazom - Dohodou o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 15.07.2007 (nachádzajúcou sa v spise) podpísanou žalobcom a žalovanou. Následne odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napriek tomu, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z Dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 03.12.2007, ktorá sa ale v spise nenachádzala, v konečnom dôsledku správne rozhodol, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.073,24 eur titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách. V prvom rade odvolací súd preskúmal Dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 15.07.2007 a dospel k záveru, že námietky žalovanej uvádzanej v odvolaní, že predmetná dohoda je neplatná, nepovažoval za opodstatnené. Pokiaľ žalovaná namietala, že dohoda je neplatná z dôvodu, že v Dohode o hmotnej zodpovednosti (nadväzujúc na znenie Pracovnej zmluvy), nie je vôbec uvedené miesto, resp. adresa konkrétnej prevádzky, vo vzťahu ku ktorej sa Dohoda o hmotnej zodpovednosti žalovanej uzatvára a z uvedeného preto možno konštatovať, že úmyslom zamestnávateľa mohlo byť aj zaviazanie žalovanej k hmotnej zodpovednosti na všetkých prevádzkach na území SR, podľa dojednaného miesta výkonu práce v Pracovnej zmluve; a takto neurčitá Dohoda o hmotnej zodpovednosti nemôže byť v žiadnom prípade platná, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko dohoda o hmotnej zodpovednosti sa nemusí samostatne uzatvárať pre každé pracovisko u zamestnávateľa, rovnako v nej nemusí byť uvedená pracovná pozícia, táto sa iba odporúča, teda zamestnanec, ktorý uzavrel dohodu o hmotnej zodpovednosti bude zodpovedať za schodok na ktoromkoľvek pracovisku, na ktorom by prípadne v budúcnosti pracoval. Teda ako bolo vyššie uvedené len sa odporúča v dohode o hmotnej zodpovednosti uviesť udaj o pracovnej pozícii, ktorý má význam pri posudzovaní rozsahu zodpovednosti zamestnancov v prípadoch spoločnej hmotnej zodpovednosti, pričom v prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaná v období, ktoré je predmetom tejto žaloby pracovala u žalobcu ako vedúca predajne v D. O. nad S.. Odvolací súd ešte v tejto súvislosti, čo sa týka námietky žalovanej uvádzanej v odvolaní, že dohoda žalobcu a žalovanej o mieste výkonu práce uvedená v Pracovnej zmluve, a teda celé územie SR je neplatná, nakoľko ide o príliš široké určenie miesta výkonu práce s ohľadom na pozíciu, ktorú žalovaná v zmysle Pracovnej zmluvy vykonávala, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že v tomto prípade sa žalovaná zdržiavala primárne práve na prevádzke v D. O. nad S., uvádza, že v prípade ak pracovná zmluva neobsahuje dojednanie o mieste výkonu práce, teba vychádzať z toho, že ako miesto výkonu práce bolo dojednané miesto, v ktorom má organizácia prevádzku, a ak má prevádzok viac, miesto, v ktorom bol pracovník prijatý (R 63/1969). A ak by aj súd posúdil, že v tejto časti je pracovná zmluva neplatná, nezakladá to neplatnosť pracovného pomeru a ani neplatnosť dohody o hmotnej zodpovednosti. Odvolací súd v tejto súvislosti ešte uvádza, že ak by zamestnanec a zamestnávateľ neuzavreli písomnú pracovnú zmluvu, a vznikol by faktický pracovný pomer, podstatnými náležitosťami pracovnej zmluvy by boli tie náležitosti, ktoré si medzi sebou dohodli ústne. Ak by podstatné náležitosti boli ústne dohodnuté, pracovný pomer by bol platne založený. Totiž v zmysle judikatúry aj keď pracovná zmluva musí mať náležitosti požadované ustanovením § 43 ods. 1 Zákonníka práce, nemusí byť vo všetkých prípadoch uzavretá písomnou formou, ale prejavy vôle účastníkov sa môžu uskutočniť aj iným spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť. To znamená, že pracovná zmluva môže byť uzavretá ústne aj konkludentne. V

danom prípade pritom ako sama žalovaná uvádza nastúpila na prevádzku v D. O. nad S., čo žalobca nenamieta, teda sa ústne dohodli na mieste výkonu práce. Čo sa týka námietky žalovanej, že v Dohode o hmotnej zodpovednosti nie je konštatovaná ani len jej účinnosť, a teda nie je jednoznačne uvedené, od akého dňa by mala žalovaná hmotnú zodpovednosť prebrať, ani túto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko podľa súdnej praxe účinky spoločnej hmotnej zodpovednosti nastávajú od okamihu, keď zamestnanec začne pracovať na pracovisku, na ktorom pracuje viac spoločne hmotne zodpovedných osôb. Čo sa týka ďalšej námietky žalovanej, že Dohoda o hmotnej zodpovednosti (ktorou disponuje žalovaná, nakoľko možno predpokladať, že žalobca túto pred iniciovaním súdneho konania na odporúčanie advokáta mohol podpísať, pričom právny zástupca v čase podania tohto odvolania nemal z časového hľadiska možnosť nahliadnuť do spisu za účelom overenia, či je Dohoda o hmotnej zodpovednosti založená v súdnom spise riadne podpísaná) vykazuje zásadný nedostatok, a to, že zo strany žalobcu ako zamestnávateľa ani len nebola podpísaná, teda Dohoda o hmotnej zodpovednosti, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, ani len nie je z jeho strany ako zamestnávateľa riadne, tak ako to predpokladá zákon podpísaná, a preto je neplatná, odvolací súd rovnako túto námietku nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko v spise sa nachádza Dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 15.07.2007 (odvolací súd doplnil dokazovanie týmto listinným dôkazom na pojednávaní) podpísaná obidvomi stranami. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v tejto časti (neplatnosti dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti) nepovažoval námietku žalovanej za opodstatnenú.

11. Odvolací súd ďalej po preskúmaní veci zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola opodstatnená. Žalobca si v prejednávanej veci uplatňuje svoj nárok titulom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, pričom žalovaná mala snahu zbaviť sa tejto zodpovednosti. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie pritom ani podľa odvolacieho súdu, žalovaná svoje tvrdenia nepreukázala, podľa ktorých sa snažila zbaviť svojej zodpovednosti, teda ani podľa odvolacieho súdu žalovaná nepreukázala také skutočnosti, ktoré by ju v zmysle ust. § 182 ods. 3 Zákonníka práce zbavovali celkom, alebo aspoň čiastočne zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách z dôvodu, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Naproti tomu aj podľa odvolacieho súdu žalobca v konaní preukázal platné uzavretie dohody o hmotnej zodpovednosti, existenciu schodku na hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať a nevyúčtovanie hodnôt zverených žalovanej zamestnávateľom. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalovaná bola zamestnankyňou žalobcu na základe pracovnej zmluvy od 10.06.2006. V zmysle dodatku č. 5 k Pracovnej zmluve zo dňa 03.12.2007 bola zamestnaná ako vedúca predajne v D. O. nad S.. Dňa 15.07.2007 bola uzatvorená medzi účastníkmi dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti za zverené hodnoty s tým, že zamestnanec zodpovedá za vzniknutý schodok spoločne so spolupracovníkmi, ktorí s nimi pracujú a v budúcnosti budú pracovať. Žalovaná v čase trvania pracovného pomeru pracovala na pracovisku v kolektíve zamestnancov so spoločnou hmotnou zodpovednosťou. Súčasťou pracovnej zmluvy bola aj dohoda o zrážkach zo mzdy podľa § 131 od. 3 Zákonníka práce. Žalovaná na základe dohody o hmotnej zodpovednosti za zverené hodnoty prebrala hmotnú zodpovednosť za zverené hodnoty, ceniny, tovar a zásoby materiálu, podľa inventarizačnej zápisnice ako i za hodnoty, ktoré počas trvania pracovného pomeru na pracovisku prevezme kedykoľvek neskôr. Súčasťou pracovnej zmluvy bola i pracovná náplň žalovanej. Dňa 02.06.2010 bola uzatvorená dohoda o skončení pracovného pomeru a účastníci tejto dohody sa dohodli, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 10.06.2006 sa končí v súlade s § 60 Zákonníka práce dohodou dňa 06.06.2010. Ďalej mal odvolací súd z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie preukázané, že v dňoch 05.-06.06.2010 bola vykonaná inventarizácia zásob na prevádzke 101 Drogérie č. 901 D. O. nad S., pričom boli zistené inventarizačné rozdiely, konkrétne manko po zámenách vo výške 10.881,19 Eur, prebytok po zámenách vo výške 120,49 Eur, normomanko vo výške 38,42 Eur a rozdiel k náhrade vo výške 10.722,25 Eur. Znaleckým dokazovaním, a to s poukazom na závery znaleckého posudku a výpoveď svedkyne Ing. L. R. bolo podľa odvolacieho súdu preukázané, že manko a prebytok po skončení tovarovej inventarizácie zo dňa 15. - 16.5.2010 boli zúčtované riadne v zmysle postupov účtovania pre podvojné účtovníctvo a v zmysle zákonov. Taktiež obraty, realizované po 16.05.2010 do 05.06.2010 boli v účtovných dokladoch riadne zaúčtované a je vylúčený akýkoľvek prenos manka alebo prebytku do nasledujúcej tovarovej inventarizácie. Inventarizácia zo dňa 15.05. až 16.05. 2010 a 05.06. a 06.06.2010 bola vykonaná v súlade so zákonom o účtovníctve a v súlade s internými predpismi, t. j. v súlade s usmernením číslo 1/2005 k inventarizácii zásob tovaru na prevádzkach žalobcu. Všetky podklady, ktoré sa týkali predmetných inventarizácií boli riadne vyhotovené a podpísané zodpovednými pracovníkmi, ktorí boli účastní predmetných inventarizácií a napokon výsledky každej predmetnej inventarizácie boli riadne a v zistených výškach manka a prebytku zaúčtované v účtovníctve spoločnosti. Výsledok

inventarizácie zo dňa 15.05. a 16.05.2010, t.j. manko vo výške 3.892,29 Eur (z toho 2.726,99 Eur k preplateniu zamestnancom) a prebytok vo výške 613,33 Eur boli riadne zaúčtované podľa príslušných účtovných dokladov k 31.05.2010. A výsledok inventarizácie zo dňa 05.06. - 06.06.2010, t.j. manko vo výške 10.881,15 Eur (z toho 10.722,25 Eur k preplateniu zamestnancom) a prebytok vo výške 120,49 Eur boli riadne zaúčtované podľa príslušných účtovných dokladov k 30.06.2010. Zistený výsledok z inventarizácie zo dňa 15.05. - 16.05.2010 sa nepremietol do inventarizácie vykonanej dňa 05.06. - 06.06.2010. Pri skúmaní dokladov z oboch inventarizácií, a to dokladu pod názvom Výpis rozdielov v stave zásob vyhotoveného dňa 15.05.2010 znalec zistil, že počas inventúry konanej dňa 15.05.2010 bol vedúcou predmetnej prevádzky odsúhlasený ako správny stav jednotlivých tovarových položiek označený v doklade ako Množství odhad - čo predstavuje stav zásob na skladovej karte a nebol správne odsúhlasený stav označený ako Množstvo skutočné - čo predstavuje skutočný fyzický napočítaný stav zásob na predajni. Išlo o tovar označený v kategórii "Dámske vône" a "Pánske vône", kde vedúca prevádzky pri porovnaní stavu zásob na skladovej karte a skutočného stavu svojím podpisom potvrdila, že správne množstvo je na skladovej karte. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne ustálil, že k vzniku manka došlo v inventarizačnom období od 16.05 do 05.06.2010 a inventúrou, ktorá bola vykonaná v dňoch 05.06 až 06.06.2010 bol zistený rozdiel - manko vo výške 10.722,25 Eur.

12. V predmetnom konaní sa žalovaná pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní mienila zbaviť zodpovednosti, keď poukazovala na to, že sa pod jej kódom (heslom) prihlasovali aj iné hmotne zodpovedné zamestnankyne pri tzv. storno nákupoch, resp. poukazovala na to, že jej zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami. Ani jedno z uvedených možností čiastočného zbavenia sa zodpovednosti, nebolo však ani podľa odvolacieho súdu žalovanou v konaní preukázané. Naopak dôkazy predložené žalobcom, ako aj svedecké výpovede a závery znaleckého dokazovania aj podľa odvolacieho súdu potvrdili skutočnosti tvrdené žalobcom najmä to, že schodok z inventúry v dňoch 05.-06.06.2010 nevznikol z dôvodu tzv. storno nákupov, ale chýbajúcim tovarom. Čo sa týka námietky žalovanej, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej tvrdením, že žalobca ako zamestnávateľ nevytvoril také pracovné podmienky, ktoré by zamestnancom umožňovali zabezpečovať ochranu im zvereného majetku, pretože nebol zabezpečený kamerový systém, nedostatočný možno hodnotiť tiež počet zamestnancov počas frekventovaných období, a zo strany zamestnávateľa neboli prijaté ani žiadne iné opatrenia na zamedzenie vzniku schodkov, ktoré v danej prevádzke neustále vznikali, odvolací súd túto taktiež nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko žalovaná nepreukázala tieto svoje tvrdenia, naopak žalobca preukázal, že vytvoril pre svoje zamestnankyne štandardné podmienky, technické riešenie zodpovedalo vtedy bežným štandardom v obdobných prevádzkach žalobcu, ale aj iných porovnateľných zamestnávateľov. Tovar na predajni bol dostatočne zabezpečený proti krádeži, pričom ako už bolo uvedené vyššie hodnotnejší tovar (ktorý tvoril hlavnú zložku schodku) bol v uzavretých vitrínach za pultom bez priameho prístupu zákazníkov a predajňa nehlásila žiadne krádeže. Primeraný počet zamestnancov na predajni rovnako nebol spochybnený, sami zamestnankyne uviedli, že sa ochrana tovaru dala zvládnuť, problematické obdobie boli Vianoce, kedy ľudia mali viac ťašiek, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom konania však nebolo dané z bezpečnostného hľadiska problematické obdobie. Rovnako opatrenia po zistení rozdielov zamestnávateľ prijal, nakoľko pred odchodom žalovanej zo zamestnania bola vykonaná inventúra a na základe jej výsledku žalobca potom skončil pracovný pomer so všetkými zamestnankyňami na tejto predajni. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že nie každé požiadavky zamestnanca na zvýšenie zabezpečenia predajne proti krádežiam je možné považovať za exkulpačný dôvod, nakoľko žalovaná by musela preukázať, že schodok vznikol z toho dôvodu, že zamestnávateľ im nevytvoril vhodné pracovné podmienky, čo v prejednávanej veci však žalovaná nepreukázala. Rovnako nebolo preukázané, že manko na predajni bolo spôsobené krádežami tovaru zo strany tretích osôb. Keďže nebol hlásený žiadny prípad krádeže, nebol ani podľa odvolacieho súdu dôvod zvyšovať bezpečnostné opatrenia. Žalovaná teda ani podľa odvolacieho súdu nepreukázala v konaní, že by sa vyvinila zo zodpovednosti za škodu. Neuvedla, aké iné nedostatky mal zamestnávateľ odstrániť dodatočným umiestnením zariadení na zabránenie krádeži, keď k žiadnej krádeži dovtedy na predajni nedošlo.

13. Čo sa týka ďalšej námietky žalovanej uvádzanej v odvolaní, že inventúry neboli zo strany zamestnávateľa vykonávané riadne a v súlade so zákonom, nakoľko bola zaradená do funkcie vedúcej predajne dňa 03.12.2007, a pracovný pomer jej trval do dňa 06.06.2010 a počas uvedeného obdobia došlo na prevádzke k skončeniu funkcií niektorých hmotne zodpovedných zamestnankyň, prípadne niektoré boli do pracovného pomeru prijaté, no inventúry neboli v tejto súvislosti v súlade so Zákonníkom práce nikdy riadne vykonávané tak, ako to predpokladá ust. § 184 ods. 1 Zákonníka práce, odvolací súd túto rovnako nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko tieto svoje tvrdenia žalovaná rovnako

nepreukázala, neuviedla jediný konkrétny prípad kedy sa tak malo stať. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti ustanovenie § 184 ods. 2 Zákonníka práce účinného v čase vzniku schodku, ktorý stanovuje kedy sa musí inventarizácia vykonať pri uzatvorení dohôd o hmotnej zodpovednosti so všetkými spoločne zodpovednými zamestnancami a ustanovenia § 184 ods. 3 a 4 Zákonníka práce zakladajú zákonnú domnienku zodpovednosti za schodok na pracovisku so spoločnou hmotnou zodpovednosťou u toho hmotne zodpovedného zamestnanca, ktorý sa na také pracovisko so spoločnou hmotnou zodpovednosťou zaradil alebo z neho odišiel a pri tej príležitosti nepožiadaval zamestnávateľa o vykonanie inventarizácie stavu zverených hodnôt k dátumu svojho zaradenia na také pracovisko alebo k dátumu svojho vyradenie z takého pracoviska. Ustanovenie odsekov 3 a 4 nadväzuje na povinnosť zamestnávateľa uvedenú v ods. 2 písm. b) vykonať inventarizáciu pri prekladaní, preradení na inú prácu všetkých spoločne zodpovedných zamestnancov. V prípade, že sa preradenie, preloženie, skončenie pracovného pomeru dotýka len jedného zamestnanca, zamestnávateľ nemá zákonnú povinnosť vykonať inventarizáciu, ale je v záujme zamestnanca, aby o jej vykonanie požiadal.

14. K námietke žalovanej uvádzanej v odvolaní, že v čase vzniku schodku, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto súdnom konaní čerpala na podnet manažérky pani H. niekoľko dní dovolenku, a to za účelom preverenia podozrenia, že pod jej kódom do pokladne boli stornované nákupy, čo je príčinou vzniku schodku a po návrate z dovolenky jej pani H. s hlavným manažérom oznámili, že aj počas jej dovolenky boli pod jej prístupovým kódom do pokladne rušené nákupy, a to hlavne drahších voňaviek, celkovo asi za 300,- EUR, pričom žalovaná počas dovolenky v predajni ani len nebola; ani napriek uvedenej skutočnosti však zamestnávateľ nevykonal príslušné bezpečnostné opatrenia, odvolací súd uvádza, že žalovaná ani tieto svoje tvrdenia nepreukázala, teda že manko vzniklo počas čerpania jej dovolenky. A ako už bolo uvedené vyššie vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že schodok z inventúry v dňoch 05.-06.06.2010 nevznikol z dôvodu tzv. storno nákupov.

15. Čo sa týka námietky žalovanej, že súd neskúmal skutočnosť, ako je možné, že za obdobie medzi dvomi inventúrami, teda za 3 týždne vzniklo tak vysoké manko, rovnako ani túto nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú, nakoľko súd prvej inštancie v tejto súvislosti vykonal dokazovanie, pričom žiadal znalca, aby sa pokúsil zistiť, ako k tomuto manku došlo, čo bolo príčinou jeho vzniku. Znalec svoju odpoveď oprel o tvrdenie zamestnankyne, že manko vzniklo rozkradnutím zásob v medziinventarizačnom období, avšak tento mechanizmus (nesprávna inventarizácia v dňoch 15. - 16.5.2010) poprela vo svojej výpovedi sama žalovaná, ktorá potvrdila, že tovar, ktorý chýbal pri inventúre 5.6. - 6.6.2010 sa preukázateľne na predajni nachádzal pri inventúre 15.5. - 16.5.2010, teda poprela, že by nesprávne vykonala pôvodnú inventúru.

16. Čo sa týka ďalšej námietky žalovanej, že súd prvej inštancie vôbec pri posudzovaní pomeru zodpovednosti žalovanej neprihliadol na skutočnosť, že žalovaná nemôže byť zaviazaná k úhrade tak neprimeranej výšky zisteného schodku, nakoľko v tomto prípade v rozpore s ust. § 189 ods. 2 a 3 Zákonníka práce nezohľadnil skutočnosť, že aj podiel zástupkyne prevádzky pri spoločnej zodpovednosti za schodok sa započítava v dvojnásobnej sume a takouto zástupkyňou v danom prípade bola bezpochyby W. U., ani túto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko v prejednávanej veci tieto jej tvrdenia nepreukázala, pričom otázka postavenia W. U. v predajni a jej funkčného zaradenia skúmali sudy už v predchádzajúcich konaniach (4C/16/2011, 6C/99/2011) a to aj v rámci odvolacích konaní. V žiadnom konaní nedospel súd k záveru, že W. U. vykonávala funkciu zástupkyne vedúcej predajne, resp. že by popis jej pracovných činností zodpovedal pracovnému zaradeniu zástupkyne vedúcej predajne a ak teda súd prvej inštancie vyhodnotil, že právoplatnými rozhodnutiami súdov v iných avšak súvisiacich konaniach, nebola D. Lukáčová uznaná ako zástupca vedúcej predajne, potom postupoval správne.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v tom, že k schodku alebo k strate zverených predmetov došlo celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Nestačí tvrdenie, že škodu nespôsobil. Rovnako nebolo ani preukázané, že škodu celkom alebo sčasti spôsobil niekto iný. Aj podľa odvolacieho súdu bolo preukázané obdobie vzniku manka, rozsah manka, okolnosti zabezpečenia predajne, obeh tovaru, spôsob stornovania nákupov, rozsah povinností žalovanej pri kontrole stavu tovaru, spôsob vedenia účtovníctva, ako aj zabezpečenie elektronického systému a možností zásahov do tohto systému. Pre zodpovednosť zamestnanca za schodok stačí, ak je dané zavinenie vo forme nedbanlivosti a keďže zo strany žalovanej

nedošlo k vyvineniu, súd prvej inštancie správne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.073,24 Eur.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalovanej za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).